

МАЙСТОРИ НА ПРИКАЗКАТА



Доналд Бисет

НЕБИВАЛИЦИ

ПАН

ДОНАЛД БИСЕТ НЕБИВАЛИЦИ

Превод: Корнелия Лозанова

chitanka.info

Поредица „Майстори на приказката“ съдържа най-ценното от световната приказна съкровищница. Сборниците включват както народни и авторски приказки, отдавна обикнати от поколения деца у нас, така и творби, непревеждани на български език. Отделено е достойно място за родното приказно наследство.

Поредицата е част от програмата на издателство „Пан“ да представи вечните книги на световната литература за деца.

Доналд Бисет е роден през 1910 година. По професия е актьор. Играл е в трупата на Кралския Шекспиров театър. От 1953 г. води телевизионно предаване, подобно на „Лека нощ, деца“. В продължение на години всяка вечер разказва от екрана по една приказка, съпроводена със забавна рисунка. Най-хубавите от тези разкази, нарисувани и изиграни приказки публикуваме в настоящето издание.

„Небивалици“ са смешни, остроумни и поетични приказки, в които се случват най-невероятни неща.



СМЕШНИКЪТ



Доналд Бисет

Доналд Бисет е „телевизионен“ писател. В продължение на дълги години всяка вечер той разказва от екрана по една приказка на английските деца, придружена със забавни рисунки. Всъщност Доналд Бисет е артист по професия. През 1953 г. започва да води предаване, подобно на българското „Лека нощ, деца“. Своите разказани, нарисувани и изиграни пред публика приказки Доналд Бисет публикува в книги, които намират читатели в целия свят. Първият сборник с приказки на Бисет се появява през 1954 година.

Авторът тогава е на четиридесет и четири години и е актьор в трупата на Кралския Шекспиров театър в Стратфорд на Ейвън. Доналд Бисет е на сцената от 1933 година. Играе роли в Шекспировите пиеси „Много шум за нищо“, „Сън в лятна нощ“ и „Макбет“. Снима се в повече от петнадесет игрални филма.

Особено активно и успешно Бисет се представя в „ролята“ на четец. Той издава седем серии грамофонни плочи (над двеста на брой) със записи на известни романи като „Последните дни на Помпей“ от Булвър Литън и „Моби Дик“ от Херман Мелвил.

Доналд Бисет озвучава много роли в киното, радиото и телевизията. Отначало, като всеки актьор, той изпълнява чужди произведения, докато един ден не му хрумва да разкаже приказка, измислена от него. Именно телевизията дава истинската възможност на Бисет да развие и слее дарбите си на писател, художник и актьор.

Такова рядко съчетание на таланти е добре дошло за автора на приказки, а в известен смисъл е и традиционно за английската литература. Дикенс, който съумява да запази атмосфера на приказност дори и при големите си романи, бил и забележителен четец. Уилям Текери започва кариерата си като професионален художник, чудесно илюстрирал своя приказен роман „Пръстенът и розата“. Оскар Уайлд четял своите приказки също с огромен успех. А илюстрациите на Ръдиард Киплинг към неговите приказки са несравнимо по-интересни от онези, направени по-късно от професионалните илюстратори.

Доналд Бисет използва и богатите традиции на английския фолклор. Затова успехът му на разказвач е толкова голям.

„Небивалиците носят в себе си духа на приказките — пише един литературен критик, — те са невероятни, остроумни, кратки. Бащи и майки, които обичат да четат приказки на децата си (както и лели, чичовци, приятели и учители), ще открият в тази книга четиво за много дни.“

РЕКАТА ОТ ДУМИ



Имаше едно време една река от думи. Тя се вливаше в морето, което пък се състоеше от книжки с приказки.

Когато реката си течеше, думите и буквите се блъскаха една в друга и в скалите, също както водите на обикновените реки.

— Сетих се — възкликна веднъж реката. — Хайде да напишем приказка! Имаше едно време...

— Ура! — извикаха останалите думи. — Точно така започва всяка приказка. А какво следва после?

И реката от думи им разказа следната приказка.

Имаше едно време една река от думи. Тя се вливаше в морето, където думите отиваха в книжките с приказки. Не щеш ли една малка видричка преплува реката и думите се объркаха така, че вместо „Имаше едно време“ те изписаха „Едно имаше време“. Стана голяма каша.

— Ама че пакостлива видричка си ти! — ядосано рече реката от думи на видричката, която се казваше Чарли. — Развали ни цялата приказка!

— Ужасно съжалявам! — отвърна Чарли. — Може би ако преплувам отново реката, нещата ще се оправят.

И тя преплува обратно, а когато излезе на отсрещния бряг, прочете: „Време имаше едно“.

— Със сигурност това не е правилният ред — извика тя.

Реката обаче се развълнува и скоро думите се подредиха както трябва: „Имаше едно време — прочете видричката, — една видричка на име Чарли“.

— Ха, че това съм аз! Моето име е Чарли. Значи тази приказка е за мен!

Чарли така се въодушеви, така заподскача, че се подхлъзна и цопна в реката и отново обърка думите. Ах, как се ядоса реката!

Видричката побърза да излезе и прочете: „Видричка едно Чарли време имаше!“ Сетне възкликна:

— Но сега е по-лошо от преди!

— А ти какво очакваше? — рече реката. — Всеки път, когато измислим началото, ти падаш във водата и разбъркваш думите. Сега трябва да започнем отново. „Имаше едно време една видричка на име Чарли. Тя живееше край реката от думи...“ А какво следва после?

Всички се замислиха и мислиха, и мислиха, но не можаха да измислят приказка за Чарли. Тогава тя се обади:

— Аз ще ви помогна.

Сетне излезе от водата, засили се и скочи насред реката. После излезе на другия бряг и прочете думите. (Този път ги беше разбъркала правилно.)

„Имаше едно време една пакостлива видричка. Веднъж тя срещна едно котенце.“

— Мяу! — измяука котето. — Обичаш ли сладолед?

— Не! — отвърна Чарли.

— Мяу! А мляко?

— Не!

— Мяу! А риба обичаш ли?

— Да, обичам! — зарадва се Чарли.

— Мяу! — рече котето. — Ако дойдеш вкъщи леля ще те почерпи с рибен чай, препечени филийки с масло и рибен пастет.

— Би било чудесно! — извика Чарли. — Ето че огладнях. Да тръгваме! Но първо ми кажете какво ще стане с приказката.

— Тя ще влезе в книжката „Небивалици“ — отвърна реката.

Чарли остана много доволна.

— Чудесно! А сега тръгвам! Довиждане!

— Довиждане! — извика реката.

Думите отново се разместиха и изписаха: „С много обич за Чарли“. После продължиха пътя си към морето от книжки с приказки, като се блъскаха и премятаха.

ГАРИТЕ СЕНТ ПАНКРЪС И КИНГС КРОС

Имаше едно време две железопътни гари, които живееха една до друга. Едната се казваше Сент Панкръс, а другата — Кингс Крос. Двете постоянно спореха коя е по-добра гара.

— Аз имам и дизелови, и парни локомотиви — казваше Сент Панкръс.

— Хм! Че и аз имам — отвърщаше й Кингс Крос.

— Имам също и бюфет! — не отстъпваше Сент Панкръс.

— И аз имам!

— А работи ли в неделя?

— Разбира се, че работи и в неделя!

— Хм!

Следваха няколко минути тишина, после Кингс Крос се обаждаше:

— Да, ама аз имам десет перона, а ти само седем.

— Обаче съм два пъти по-висока от теб! — не се даваше Сент Панкръс. — А и твоят часовник изостава.

Тогава часовникът на Кингс Крос се ядосваше и започваше да цъка с всичка сила, за да навакса изоставането. Той цъкаше толкова бързо, че скоро изпревари с много часовника на Сент Панкръс, който на свой ред се забърза. После и двата часовника взеха да избързват все повече и повече, а влаковете също трябваше да бързат, за да не закъснеят. Часовниците бързаха ли бързаха, все по-бързо бяха принудени да се движат и влаковете. Накрая те дори вече нямаха време да изчакат пътниците да слязат, а тръгваха обратно веднага, щом влезеха в гарата.



Пътниците се сърдеха и размахваха чадъри през прозорците.

— Хей, спри! — викаха те, но локомотивите не ги чуваха.

— Не можем да спрем — обясняваха те, — защото ще закъснеем. Не виждате ли колко е часът!

А часовниците вече избързваха толкова много, че веднага щом се съмнеше, ставаше вечер. Слънцето беше крайно учудено.

— Сигурно се движа много бавно! — рече си то и залезе веднага след като беше изгряло, а после пак изгря. Хората в Лондон се видяха в чудо — едва бяха станали от сън и трябваше пак да си лягат, а после веднага пак да стават, без изобщо да са заспивали. Децата трябваше да бързат за училище и докато сметнат, че две по две прави четири — да тичат обратно към къщи.

Накрая кметът на Лондон каза на кралицата:

— Ваше Величество, това не може да продължава. Мисля, че трябва да връчим официално орден на гара Юстън. Тогава другите две ще й завидят и ще спрат да се карат.

— Чудесна идея! — рече кралицата и двамата с кмета излязоха от Бъкингамския дворец, съпроводени от конната гвардия. Пред тях вървеше министър-председателят, който носеше златен орден на червена кадифена възглавничка.

Щом наближиха Кингс Крос, двете гари спряха да се карат и изгледаха учудено процесията.

— И ти ли виждаш това, което виждам аз, Сент Панкръс? — попита Кингс Крос.

— Да, и аз го виждам — отвърна Сент Панкръс. — Носят орден за Юстън, само защото има четиринадесет перона. Не е честно. Та ти си по-добра гара от Юстън.

— Ти също, Сент Панкръс!

Сент Панкръс се изненада от този отговор и си помисли, че би било добре отново да се сприятели с Кингс Крос след всичките разпавии. Затова каза:

— Хайде да бъдем приятелки!

— Добре! — съгласи се Кингс Крос.

Така двете спряха да се карат и отново станаха приятелки, часовниците им спряха да избързват, а влаковете — да търчат като луди. Всички бяха доволни.

— Наистина сте умен, господин кмете! — рече кралицата.

— Благодаря Ви, Ваше Величество! — отвърна кметът на Лондон.

КРИЕНИЦА

Едно време тъмното често играеше на криеница с луната.

Понякога то се скриваше зад къщите или комините и кротуваше, докато луната обикаляше наоколо да го търси. Друг път изприпкваше зад някое малко коте или кученце, което пресичаше улицата. Изобщо — умееше да се крие от луната.

Но когато слънцето изгрееше, нещата се променяха.

— Само почакай! — казваше луната. — Да видим къде ще се скриеш, когато слънцето огрее земята!

— Ами ще се крия зад децата, които отиват на училище — отговаряше тъмното, — и ще стана тяхна сянка.

— Много добре — продължаваше луната, — а когато децата влязат в училището, какво ще правиш тогава? Май ще трябва да идеш от другата страна на земята, иначе слънцето ще те намери навсякъде.

— Няма да стане! — отвърщаше тъмното. — Ще видиш!

Всъщност, когато слънцето изгря, по-голямата част от тъмното отиде точно от другата страна на земята и там стана нощ. Все пак няколко малки петънца останаха да си играят със слънцето.

Те се забавляваха чудесно. Някои от тях станаха човешки сенки, други — сенки на котенца и кученца, или пък на крави. Трети избраха да станат сенки на дребни птиченца и кръстосваха безспир поляната. Ала слънцето винаги ги улавяше, докато накрая остана само едно малко тъмно петънце.

— И теб ще хвана! — закани се слънцето. — Където и да се скриеш.

— Няма да можеш — отвърна тъмното. — Избрах си едно местенце, където никога няма да ме намериш. Сега затвори очи и брой до десет, докато аз се крия!

И слънцето се скри зад един облак и преброи до десет. След това се показа отново и се огледа.

— Предполагам, че тъмното се крие зад някого като сянка — рече слънцето, но въпреки че провери навсякъде, не можа да го

намери.

Продължи да търси цял ден, а също и на следващия, но не откри и следа от тъмното, защото то наистина бе измислило чудно скривалище — в шкафа под стълбите.

— Тук е много приятно! — помислили си то. — Мисля да остана завинаги.

Така и направи. Затова в шкафа под стълбите винаги е тъмно.

АНАБЕЛА



Имаше едно време една крава, която страдаше от болки в корема. Името ѝ беше Анабела. Веднъж тя спаси голям кораб от коработушение.

В един мъглив ден Анабела закусваше, като пасеше трева в любимата си ливада на Корнуолския бряг. Мъглата беше тъй гъста, че Анабела не виждаше по-далеч от муцуната си и без да иска гълтна един магарешки бодил.

О, боже! Бодилът отиде право в корема ѝ, взе да я боцка и да ѝ причинява болка. Анабела спря да пасе и замуча с все сила.

Тъкмо тогава наблизко мина един голям кораб, който отиваше към Америка. Капитанът погледна с бинокъла си, но видя единствено мъгла.

— Знаеш ли къде сме? — попита заместника си.

— Не, сър! Трябва да сме близо до бреговете на Корнуол.

— Добре, пусни сирената — нареди капитанът и помощникът му наду корабната свирка:

— У-у-у-у-у!

Анабела я чу и си помисли: „Ето още една крава, която е глътнала магарешки бодил. Трябва да извикам доктора“. И тя измуча, за да уведоми другата крава, че я е чула.

— Слушай! — рече капитанът. Помощник-капитанът спря сирената и се заслуша. Някъде откъм брега, отвъд мъглата, чува отново: „Му-у-у!“.

— Това е кравата Анабела — каза капитанът. — Сигурно сме близо до любимата ѝ ливада.

И той започна да дава заповеди:

— Стап мошини! Искам да кажа стоп машини!

— Дай назад!

— Хвърли котвата!

— Пусни сирената!

Корабът спря, веригата на котвата задрънча, а корабната сирена гръмна: „У-у-у-у-у!“.

„Олеле колко е зле коремът на тази крава“, помисли си Анабела и измуча в отговор: „Му-у-у!“.

Капитанът погледна зад борда. В това време слънцето се показва и той видя, че е спрял кораба точно навреме, преди да се блъсне в огромна скала. Така корабът беше спасен благодарение на мученето на Анабела, което в този момент се чу отново: „Му-у-у! Му-у-у!“.

„Странна работа — помисли си капитанът, — щом Анабела мучи, може би я боли коремът!“ Затова той изпрати корабния лекар на брега да я прегледа.

— И, моля те, дай ѝ това — каза капитанът и връчи на лекаря малка кутийка с голям етикет отгоре.

Когато докторът слезе на брега Анабела все още страдаше от болките в корема, но след като изпи няколко хапчета, бързо се почувства по-добре.

— Капитанът ме помоли да ти дам и това — рече лекарят, извади малката кутийка и я подаде на Анабела. Надписът върху етикета гласеше:

„На Анабела — кравата, която спаси нашия кораб — от капитана“.

Вътре имаше прекрасен медал от сребро. Лекарят завърза панделката около врата на Анабела, а медалът застана точно отпред на гърдите ѝ. Тя се почувства много горда.

— Заслужи си медала, като спаси кораба с мученето си. Сега трябва да побързам, защото ни чака дълъг път до Америка — рече корабният лекар.

И той побърза да се върне на кораба. Слънцето грееше ярко, а мъглата бе изчезнала. Анабела обърна глава към морето.

— Му-у-у! — рече тя.

— У-у-у-у-у! — отвърна ѝ корабът.

Колкото се отдалечаваше той, толкова по-слабо се чуваше мученето. Но капитанът виждаше през телескопа си как Анабела пасе, а медалът се люлее на врата ѝ.

— Му-у-у! — обади се Анабела и погледна към морето. — Му-у-у!

Стори ѝ се, че откъм големия кораб, далеч-далеч навътре в морето, долетя едва чуто: „У-у-у-у-у!“.

МИСТЪР КРОКОТАК

Веднъж Човекът от Луната погледна към Земята (което не му се случваше за пръв път, разбира се) и видя как едно грамадно куче гони със силен лай мъничко котенце.

— Ама че негодник е този пес — рече си Човекът от Луната. — Кой ли е той? Прилича ми на Бъч от „Хай стрийт“. Ами, да. Бъч е! Почакай, негоднико, ще те отуча аз да гониш котенцата!

Късно вечерта, когато Луната светеше над Африка, Човекът отново погледна към Земята, като държеше на всяка цена да види своя стар приятел — мистър Крокотак.

Мистър Крокотак беше наполовина котарак, наполовина крокодил. Естествено, той беше единственият представител на рода си и живееше уединено, сам-самичък, в една пещера насред Африка.

— Не скучаеш ли тук? — попита го Човекът от Луната.

— Ни най-малко — отвърна мистър Крокотак.

— Не ти вярвам — продължи Човекът от Луната. — Та тук няма кого да целунеш за лека нощ!

— Ама че си не досетлив! — разсмя се мистър Крокотак. — Та аз съм единственото същество на Земята, което винаги има на кого да пожелае лека нощ. Ето виж!

С тези думи мистър Крокотак се сви на кълбо и крокодилската половина целуна котешката.

— Лека нощ, скъпи Крок! — каза котаракът. — Сладки сънища!

— Лека и на теб, драги Котак! — отвърна крокодилът. — Приятни сънища!

— Да-а! — въздъхна Човекът от Земята. — Очевидно крокотаците имат някои предимства.

— Така е! — съгласи се мистър Крокотак. — Но имаме и някои недостатъци.

— Че какви? — учуди се Човекът от Луната.

— Ами, например, аз никога не вървя само напред. Едната ми половина винаги пристъпва заднишком. Затова никога не знам отивам

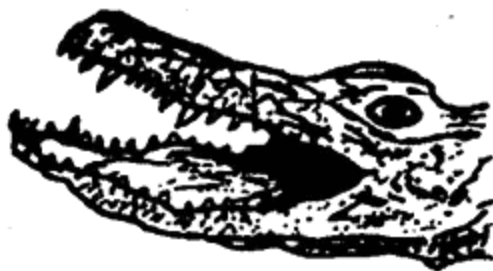
ли някъде или вече се връщам.

— Да, това е крайно неудобно — кимна Човекът от Луната. — Между другото, чудех се дали ще се съгласиш да ми помогнеш за една работа? Има едно лошо куче в Англия. Казва се Бъч и постоянно гони котките. Ако се случи така, че да се срещнете някоя нощ, ти можеш да му покажеш първо котешкия си край. Той веднага ще те подгони, но тогава ти ще обърнеш крокодилската си половина и ще го уплашиш до смърт. Може пък така да го отучим да преследва бедните котки.

— Съгласен съм! — отвърна мистър Крокотак. — Хайде да опитаме!

Когато стигнаха в Англия, Луната ярко осветяваше двора до дома на Бъч. Мистър Крокотак легна под едно голямо дърво, като скри крокодилската си половина и показа на лунната светлина котешката.

Щом Бъч видя котката (а на него му се стори, че това е истинска котка), той залая гръмогласно, прескочи оградата и се хвърли върху нея. Но вместо котка, посрещна го крокодил! И то ужасен!



Бедният Бъч хукна към къщи, без да се обръща назад и си пое дъх, чак когато скочи в панера си в кухнята.

— А, повече няма да гоня котките! — реши той.

А Човекът от Луната и мистър Крокотак доста се посмяха с него. Сетне мистър Крокотак се прозина, настани се удобно и рече:

— Я да взема да подремна.

— Лека нощ, скъпи Крок — каза котешката му половина.

— Лека и на теб, драги Котак! — отвърна крокодилската. — Приятни сънища.

ТИГЪРЧЕТО, КОЕТО ОБИЧАШЕ ДА СЕ КЪПЕ

Имаше едно време едно тигърче на име Бърт. Зъбите му бяха големи, бели и остри, а когато ръмжеше, чуваше се истински тътен.

Всъщност Бърт беше мило тигърче, винаги любезно и учтиво, освен когато някой друг пожелаеше да се изкъпе. Самото то много обичаше да се къпе и лежеше във ваната по цял ден, докато мистър и мисис Смит и тяхната малка дъщеричка, които живееха с него, се ядосаха не на шега. Защото всеки път, когато някой от тях решише да се изкъпе, Бърт ръмжеше и се зъбеше.

— Моля те, Бърт, излез най-после и ела да вечеряш — казваше мисис Смит и донасяше цяла чиния пълна с кокали.

— Не, благодаря — изръмжаваше Бърт в отговор.

Горката мисис Смит едва сдържаше сълзите си:

— Време е да къпя бебето, а Бърт все още е в банята. Какво да правя?

— Сетих се как да постъпим — извика мистър Смит, отиде до магазина и купи двадесет шишенца мастило, а когато Бърт гледаше настрана, изля мастилото във ваната. Водата почерня, както и самият Бърт.

Няколко часа по-късно Бърт реши, че е време за вечеря и излезе от водата.

— О, погледни какво хубаво черно коте — извика мистър Смит.

— Да, наистина, много хубаво коте — съгласи се мисис Смит.

— Коте? — учуди се Бърт. — Но аз не съм коте. Аз съм тигърче.

— Тигрите имат ивици — отвърна мистър Смит. — Те не са черни от горе до долу като теб.

— О, боже! — възкликна Бърт. — Може пък наистина да съм коте.

— А котките не обичат да се къпят — рече мисис Смит. — Нали знаеш това?

— Така е! — съгласи се Бърт.

След вечеря Бърт отиде в градината. Като го видя Принс — съседското куче, което обожаваше да преследва котките, изръмжа:

— Я, котенце! Ще го подгоня!

Но Принс усети леко притеснение, защото досега не беше срещал толкова едро коте. От друга страна той беше свикнал котките да бягат ужасени, когато залае. Затова се хвърли с лай срещу Бърт, който обърна мързеливо глава и изръмжа само веднъж: Р-р-р-р!

Принс не беше изпитвал такъв ужас през живота си, в миг прескочи оградата и се скри в колибката си.

Малко по-късно, когато и мистър Смит излезе в градината, Бърт го попита:

— Наистина ли съм коте? Не мислиш ли, че съм доста едричък?

— Е, вярно е, че не си коте — отвърна мистър Смит. — Ти си тигърче, при това много специално, което не обича да стои във ваната повече от половин час. А това е най-добрата порода тигри.

Бърт остана много доволен.

— Значи съм от най-добрата порода! — рече си той и замърка. Сетне се зае да ближе черната боя, докато отдолу отново се показва жълто тигърче с черни ивици.

Тогава Бърт влезе вкъщи и каза на мистър Смит:

— Мисля да се изкъпя.

После влезе в банята, пусна водата и блажено се отпусна във ваната. Този път обаче остана там точно половин час, а мистър Смит го похвали колко добро тигърче е, и за награда му подари голяма кофа сладолед.

Бърт пхна глава в кофата и заблиза лакомството.

— М-м-м! Колко вкусно! Толкова обичам сладолед!



ГАРАТА, КОЯТО НЕ СЕ СВЪРТАШЕ НА ЕДНО МЯСТО

Имаше едно време един крал на име Самюъл. Един следобед той седеше на трона си и си мислеше колко хубаво би било да отиде с влака на гости на баба си. Затова се сбогува с кралицата и пое на път.

На гара Уотърлуу, тъкмо когато се канеше да слезе от ескалатора на перона, чу гарата да казва:

— Ех, как ми си ще да изпия чаша чай.

Докато се обърне... и гарата я нямаше. Кралят беше страшно учуден. Оказа се, че стои сред нищото.

— Ама че работа! — рече си той. — Ще изпусна влака и баба ще се ядоса. — Сетне извика високо: — Върни се веднага!

Но гарата не искаше и да чуе.

— Няма да се върна! Не и преди да си изпия спокойно чая! — отвърна тя.

Когато приключи с чая, гарата се върна и кралят се качи на влака, който потегли: „Пуф-паф, пуф-паф!“.

Не бяха изминали много път, когато видяха край линията крава. Влакът спря.

— Това ли е пътят за къщата на баба? — попита машинистът.

— Да, това е — отговори кравата. — Може ли да дойда с вас?

— Разбира се. Качвай се — покани я машинистът.

И Сали — така се казваше кравата — скочи във влака и той отново потегли. Едва бяха изминали няколко метра, когато зад себе си чуха голямо пъхтене и свиркане. Обърнаха се и що да видят?! Подире им се носеше с все сила самата гара Уотърлуу.

— Мога ли да дойда с вас? — попита тя.

— Естествено — отвърна крал Самюъл.

И така всички заедно продължиха нататък и не след дълго стигнаха къщата на баба.

Баба беше изненадана от тази навалица — машиниста, Сали, крал Самюъл и накрая — самата гара Уотърлуу.

Въпреки всичко тя много се зарадва и ги гости с чай. След чая крал Самюъл каза:

— Време е да се прибираме. Трябва да съм на гара Уотърлуу в пет часа.

— Че закъде бързаш тогава? — попита баба. — Нали гара Уотърлуу е тук.

— Вярно! — зарадва се кралят. — Това ще ми спести доста път. Пък и ще ни остане време за още една чаша чай.

Баба направи още чай, а след това всички играха заедно до пет часа. Тогава се сбогуваха с баба и слязоха на гара Уотърлуу. Така се озоваха там, откъдето бяха тръгнали. Освен Сали, която хвана обиколен влак към къщи.

— Каква приятна гара — рече кралят на прощаване. — Трябва да тръгвам. Кралицата ме очаква. Но ще се радвам да ни посетиш някой път, обещава ли?



ПОД КИЛИМА

Имаше едно време един тигър и един кон, големи приятели. Дватама живееха под килима в гостната и бяха много доволни.

Веднъж Шийла, момичето, което живееше в къщата, ги попита:

— Как ставате тъй плоски, че да се пъхнете под килима?

— Лесно — отвърнаха те. — Ние сме измислени животни.

— Аз съм измислен тигър.

— А аз съм измислен кон.

— А къде си държиш сено? — обърна се Шийла към коня.

— Под килима. То също е измислено сено.

— И ти ли държиш кокалите си там? — попита Шийла тигъра.

— Да! — потвърди той и като се облизваше, изчезна под килима.

Конят го последва и Шийла остана сама в стаята.

Тя взе лист хартия и нарисова върху него няколко бучки захар. Сетне го мушна под килима.

Оттам се чу хрупане и доволен конски глас:

— М-м-м, вкусно!

Тогава Шийла написа върху друг лист хартия: „Какво обичат тигрите?“ и пъхна листа под килима. Разнесе се припрян шепот, а сетне конят подаде глава и каза:

— Сандвичи от сено.

Шийла го изгледа възмутено:

— Ама че си хитър. Сандвичите от сено са любими на конете, нали? Върви сега да питаш тигъра какво би си пожелал той.

Конят се скри, а вместо него се показва тигърът:

— Аз бих поискал ръчен часовник, за да следя времето.

— Добре! — рече Шийла, нарисова часовник и го даде на тигъра.

Добави и няколко сандвича от сено за коня.

Тигърът изчезна. След малко се появи отново с приятеля си.

— Благодарим ти, Шийла! — казаха те и целунаха момичето по бузата.

— Ще желаете ли още нещо за тази вечер? — попита ги тя. — Стана време да си лягам.

— Да, имаме нужда от чадър.

— Чадър ли? — учуди се Шийла. — Но нали под килима не вали дъжд? О, как забравих. Това ще е измислен чадър.

— Точно така — отвърнаха конят и тигърът. И Шийла им нарисова чадър и им го връчи.

— Благодарим ти! Лека нощ! — извикаха те.

— Лека нощ! — отвърна им Шийла и отиде да спи. Но изведнъж си помисли: „Не е ли ужасно да имаш прекрасен нов чадър, а пък да не капва и капка дъжд!“. Затова нарисова на един лист как вали дъжд, отиде на пръсти в гостната и мушна рисунката под килима.

На другата сутрин, когато Шийла слезе за закуска, завари гостната пълна с вода до коляно. Конят и тигърът бяха отворили чадъра, бяха го обърнали наопаки и плуваха с него из стаята като с лодка.

„Явно съм нарисувала твърде много дъжд“, рече си Шийла. След като закуси, тя се върна в гостната, където мама метеше килима. Нямаше и следа от водата и чадъра, нито от коня и тигъра.

Шийла отвори блокчето си и се зае да рисува кон и тигър, здраво заспали. Мама приключи с метенето и излезе от стаята. Шийла седеше и гледаше огъня в камината. В гостната цареше тишина, само изпод килима се чуваше леко похъркване.



КАК СЕ Е РОДИЛА МОРСКАТА ЗВЕЗДА



Живееха едно време седем слона — най-голям, малко по-малък, още малко по-малък, среден слон, един по-малък от средния, малък и накрая — най-малък слон, по-точно казано — слонче.

Веднъж те стояха на един хълм до брега на морето и наблюдаваха звездите.

Нощта беше тъмна, а звездите грееха особено ярко.

Рибите в морето също гледаха звездите и всеки път, когато видеха падаща звезда, гмуркаха се дълбоко, за да я търсят. Мислеха, че тя е паднала на морското дъно.

— Хайде да си уловим падаща звезда — предложи най-големият слон.

— Хайде! — съгласиха се и другите.

Най-големият слон вдигна с хобота си по-малкия, той вдигна още по-малкия, още по-малкия вдигна средния, той пък — онзи, който беше по-малък от него. По-малкият от средния слон вдигна малкия, а той — най-малкия или по-точно казано — слончето.

Сетне най-големият слон подхвърли всички нагоре и те полетяха към падащата звезда. После по-малкият слон подхвърли другите и те полетяха още по-нататък към падащата звезда. След това средният слон на свой ред метна останалите нагоре и те полетяха още по-нататък. После слонът, който беше по-малък от средния, подхвърли малкия слон и най-малкото слонче и те почти стигнаха падащата звезда. Тогава малкият слон хвърли най-малкия слон (или по-точно казано — слончето) и то улови с хобота си падащата звезда. То я подаде на малкия слон, той — на слона, който беше по-малък от

средния. На свой ред той подаде звездата на средния слон, който я предаде нататък — на малко по-големия от него слон. Той я даде на слона, който беше по-голям от него, а той — на най-големия слон. Най-големият слон я предаде на рибката, която я глътна и така се роди морската звезда.

ЛОКВАТА И КИФЛИЧКАТА



Имаше едно време една локвичка върху паважа. Беше валяло и водата все още се окапваше от мокрите листа на дърветата. Минаваха хора, а един червен автобус се отрази в локвичката.

— Ех, това е истински живот — рече си тя. — Тук е много по-добре, отколкото в облака. Все пак, бих била най-щастлива, ако някой пие от мен. Та нали за това е водата!

В това време се зададе един микробус, който караше кифлички със стафиди. Точно когато минаваше през локвата, една кифличка цопна право в нея.

— О, боже! — заплака кифличката. — Цялата се намокрих, сега никой няма да иска да ме изяде. Колко съм тъжна!

— Моля те, не плачи — обади се локвата.

— Много си мила — рече кифличката. — Но макар че е много приятно да седиш тук и да наблюдаваш преминаващите хора, червените автобуси и падащите от листата капки, за една кифла е много по-хубаво да бъде изядена, а аз тъкмо отивах в бюфета на гарата. Там щяха да ме продадат като гарова кифла и да ме изядат с чаша чай. О, боже! О, боже!

— Недей да плачеш сега — прекъсна я локвата. — Не плачи, мила кифличке.

— Добре, няма — отвърна кифлата. — Всъщност много се радвам, че те срещнах. Няма ли да е забавно някой да спре тук, да изяде мен и да изпие теб?

— О, да — съгласи се локвата. — Чакай... И ти ли виждаш същото като мен?

В това време към тях се приближаваше патица с трите си малки патета. Полицаят вдигна ръка, за да спре колите и автобусите, докато те пресекат улицата.

— Накъде сте се запътили? — попита ги.

— Квак! — отвърна мама патица. — Отиваме при езерото.

— Па! Па! Па! — потвърдиха и патетата и последваха майка си през улицата.

„Ох, изморих се — помисли си старата патица. — Пък и малките трябва да починат и да хапнат нещо.“ Тъкмо тогава тя зърна кифличката сред локвата.

— Квак! Квак! Деца, вижте! Тук има локва и вкусна кифличка със стафиди!

Как само се зарадваха всички!

— Прощавай, мила локвичке — рече кифличката.

— Сбогом, скъпа — отвърна локвата.

— М-м-м, вкусно! — обадиха се патенцата. — Колко обичаме кифли и вода от локва!

Минаваха автобуси, хора, а когато слънцето залезе, капещата от листата вода образува нова локвичка на паважа. А звездите, които изгряваха една след друга на нощното небе, се отразяваха в нея.

— Би-бип! — бибиткаха автобусите.

— Квак! Квак! — квакаше мама патица.

— Па! Па! Па! — писукаха малките патенца.

— Кап! Кап! Кап! — капеше водата от листата.

И това е краят на историята.



МЪГЛА

Веднъж, на рождения ден на кралицата, мъглата беше дошла в Лондон да гледа парада за посрещането на знамето. Но тогава кралицата каза на генерала:

— Днес няма да има парад, защото е мъгливо.

И това се случваше всеки път. Накрая мъглата много се натъжи. Тя наистина искаше да види церемонията за посрещане на знамето, но щом пристигнеше в Лондон, кралицата нареждаше:

— Отменете парада!

В Бъкингамския дворец, под трона на кралицата, живееше котарак на име Смоуки. На Смоуки му дожаля за мъглата и реши да ѝ помогне. Затова на следващата година, точно преди рождения ден на кралицата, той написа писмо:

Под трона на кралицата
Дворецът
Вторник

Уважаема МЪГЛА,
Моля, ела в двореца.
Поздрав, СМОУКИ

Същата вечер, преди да си легне, кралицата изнесе котарака пред задната врата на Бъкингамския дворец и отиде да си легне. А преди Смоуки да успее да каже три пъти „Мяу!“, мъглата пристигна. И двамата се зарадваха, че се срещат, а мъглата се оплака:

— Много искам да видя церемонията за посрещането на знамето. Но всеки път, когато е мъгливо, отменят парада. Затова и всеки път се разочаровам.

— Знам — рече Смоуки. — Утре ела, когато войниците почнат да маршируват. Генералът ще те види и ще каже: „Ваше Величество,

падна мъгла. Да отменя ли парада?“.

— Да, всеки път казва така — въздъхна мъглата.

— След това — продължи Смоуки, — точно преди кралицата да рече: „Да, отменете парада!“, ти ще измяукаш.

— Добре — съгласи се мъглата. — Обаче как се мяука?

Смоуки ѝ показа и мъглата се упражнява, докато стана майстор на мяукането.

На другата сутрин войниците чакаха строени, но генералът се обади: „Да отменя ли парада, Ваше Величество? Виждам мъгла“.

— Къде? — попита кралицата.

— Ето там! — отвърна генералът и посочи мъглата.

Точно тогава тя измяука.

— Хайде сега, генерале! — рече кралицата. — Не можете ли да различите мъгла от котка? Ясно чух мяукане, следователно няма защо да отменяте парада.

Така мъглата видя церемонията за посрещането на знамето. Остана много доволна и реши да отиде в Уелс, където имаше достатъчно мъгли, с които да си играе.

Веднъж кралицата ѝ написа писмо:

Дворецът
1-ви юни

Уважаема МЪГЛА,
Моля, стой далеч.
Поздрави, КРАЛИЦАТА

А мъглата изпрати отговор:

Уелс
Петък

Ваше Величество,
Тук съм много щастлива.

Наистина съм доволна, че видях церемонията за посрещането на знамето. Благодаря, че ми дадохте тази възможност!

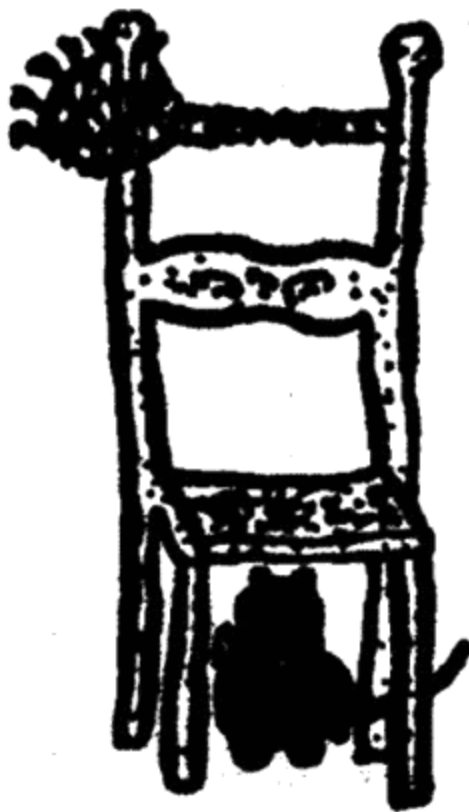
Поздрави, МЪГЛАТА

П.П. Предайте поздрави и на Смоуки.

Кралицата не разбра съвсем.

— Как ли мъглата е успяла да види парада за посрещането на знамето, Смоуки? — зачуди се тя и погледна под трона.

Но в отговор Смоуки само измърка. Това беше неговата тайна.



НАОПАКИ ОБЪРНАТА СТРАНА



Имаше едно време един гарван. Той се казваше Албърт и беше изключително мързелив. Понякога заспиваше, дори както си лети и сънуваше най-различни странни сънища.

Един път той заспа тъй дълбоко, че взе да лети с главата надолу. Сънят му също беше обърнат наопаки. Ето го и него.

Един котарак на име Марми обичал да лови мишки. Веднъж той видял две мишлета в коша с прането. Тъкмо щял да ги погне, когато чул едната да казва:

— Виж, котарак. Хайде да се позабавляваме с него и да го подгоним.

Марми останал безкрайно учуден.

— Ама, че глупост! Мишки да гонят котки — помислил си той, но мишките наистина го подгонили, а Марми така се изненадал, че хукнал с все сила.

— Светът се е обърнал наопаки! — рекъл си котаракът.

Тогава се появил Бъч. Бъч бил едър пес, затова изръмжал срещу Марми.

Марми понечил да побегне и да се покатери на близкото дърво, но си помислил: „Ако светът наистина се е обърнал наопаки, може би кучето ще избяга, щом го подгоня“.

И Марми погнал Бъч, а той наистина си плюл на петите и хукнал да бяга.

— Смешна работа! — рекъл си Марми. — Котките гонят кучетата, а мишките преследват котките. Досега не бях чувал такова чудо.

В това време по пътя се задал млекарят с коня и каруцата си.

Само че, за най-голяма изненада на котарака, млекарят теглел каруцата, а конят седял на капрата и подвиквал: „Дий!“ към млекаря, който препускал по пътя.

Сетне Марми видял две дечица, които вървели с майка си и баща си. Децата се карали на родителите си:

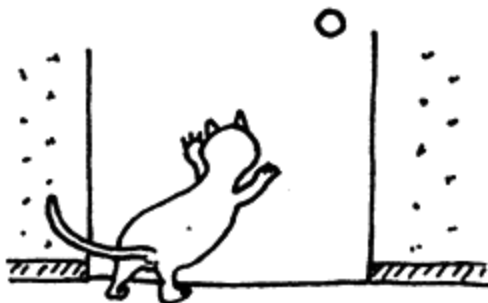
— Ама че сте непослушни! Щом се приберем, веднага си лягате и то без вечеря!

— Моля ви, не ни наказвайте — хлипали майката и бащата.

Взело да се стъмва, но вместо луната и звездите, на небето изгряло слънцето.

— Но сега е нощ — учудил се Марми. — Нощем трябва да светят луната и звездите, не слънцето. Залязвай, Слънце!

— Няма — отвърнало Слънцето. — Това е Обърната наопаки страна, затова аз ще светя цяла нощ. После мога цял ден да си играя.



— Какво ли още има да видя? — помислил си Марми, вдигнал очи и забелязал Албърт, който летял с главата надолу. — А, Албърт е

заспал дълбоко и вероятно сънува сън, обърнат наопаки. Хей, Албърт, събуди се!

Албърт се събуди, обърна се и полетя както трябва. След миг слънцето залезе и на небето се появиха луната и звездите. Конят на млекаря взе да тегли каруцата, а Бъч подгони Марми. Котаракът пък погна мишките и ги гони по целия път до коша с прането. След това огладня и отиде в кухнята да си хапне вкусна рибка и мляко.

СКАКАЛЕЦЪТ И ОХЛЮВЪТ

Имаше едно време един скакалец. Той беше много горделив. Казваше се Сенди. Когато беше малък, правеше само големи скокове, а учителят му се караше:

— Сенди, трябва да научиш и малките подскоци.

— Няма нужда — отвърщаше Сенди. — Аз съм важен скакалец и ще правя само големи скокове.

Така и не научи малките.

Един ден, когато беше излязъл да подскача, Сенди срещна охлюва Олив.

— Не ти ли тежи този бавен живот, драги? — попита го той. — Да пълзиш цял ден и да влачиш къщата на гърба си!

— Съвсем не — отвърна Олив. — Обичам да пълзя и съм щастлив, че съм охлюв. Особено когато вали, защото благодарение на чудесната ми черупка не се мокря. Освен това никога не закъснявам да се прибера, защото винаги съм си у дома. Не знам дали ме разбираш, но аз съм доволен, че съм охлюв.

— Добре, добре! Различни вкусове, няма какво да спорим — рече Сенди. — Довиждане!

И той продължи да подскача нататък. Беше безкрайно горд. Знаеше, че е добър в скоковете. Всички скакалци ги умеят. Сенди можеше да скочи на разстояние една педя, макар да беше десет пъти по-малък. Така че това си беше голямо постижение. Имаше обаче нещо, което Сенди не умееше — да скача по-наблизо. Не можеше например да скочи половин или четвърт педя. Всеки път скачаше точно една педя.

Когато приключи разговора с Олив, беше станало време за чай, затова Сенди заподскача към къщи. Но когато наближи на половин педя от дома си — една малка дупка, той осъзна, че няма да може да се прибере, защото всеки път щом скочеше, прелиташе над къщата и се приземяваше на половин педя от другата страна. Опита отново и

отново, но тъй като не се беше научил да прави малки подскоци, все прескачаше къщата и така и не успяваше да уцели дупката.

Накрая Сенди се измори и много се изнерви. И тъкмо тогава кой мислите се зададе? Олив с къщата на гърба.

— Разбра ли сега, Сенди, че не е толкова лошо да си охлюв. Поне винаги можеш да се прибереш у дома без проблеми.

Олив беше добър по душа. (Повечето охлюви са такива, освен веднага щом се събудят сутрин. Тогава са доста раздразнителни.) Затова каза на Сенди:

— Качи се на гърба ми и аз ще те откарам вкъщи.

Сенди се качи на гърба му и двамата пропълзяха в къщата. Сенди беше доволен.

— Благодаря ти, скъпи Олив — рече той. — Сега разбрах, че не е достатъчно да умееш да правиш големи скокове.

— Така е! — съгласи се Олив. — Малките подскоци са също толкова важни, колкото и големите. Довиждане, Сенди.



ПОЛИЦАЯТ АРТЪР И НЕГОВИЯТ КОН ХАРИ

Имаше едно време един много непослушен полицейски кон на име Хари и един също толкова непослушен полицай, който се казваше Артър.

Облечен в синята си униформа, стиснал полицейска палка, Артър обикновено кръстосваше Лондон, яхнал полицейския кон Хари.

Хари обичаше да следва автобусите, които пълзяха бавно в натовареното улично движение, и да запотява с дъха си задните им стъкла. Тогава Артър се накланяше напред на седлото и рисуваше с пръст смешни физиономии върху изпотения прозорец, а Хари си умираше от смях.



Двамата бяха толкова заети със заниманията си: Хари — да следва автобусите и да запотява с дъх задните им стъкла, а Артър — да рисува смешни физиономии, че не им оставаше време да хващат крадци. Затова една сутрин Реджиналд — инспекторът на полицейския участък, извика своя заместник:

— Сержант!

— Да, сър! — отзова се веднага сержантът, застана мирно и отдаде чест.

— Сержант — повтори Реджиналд, — защо Артър не хваща крадци?

— Не знам, сър — отвърна сержантът.

— Ами разбери тогава! — нареди инспекторът.

— Слушам, сър! — извика Джордж (така се казваше сержантът) и отново отдаде чест. После излезе, яхна коня си, който беше много изпълнителен и никога не дъхаше по задните стъкла на автобусите, и тръгна да търси Хари и Артър, за да разбере с какво се занимават.

По едно време ги видя. Хари тъкмо дъхаше върху задното стъкло на един автобус, за да го изпоти, а Артър се беше навел напред и рисувахе нещо.

— Ама че са непослушни! — възкликна сержант Джордж. — Но вероятно добре се забавляват.

И той обърна коня си към един автобус, така че дъхът му да изпоти задното стъкло. После нарисува с пръст върху прозореца инспектор Реджиналд. Един друг полицаи го видя и си рече, че това занимание трябва да е много забавно. Скоро всички полицейски коне бързаха след автобусите и запотяха с дъха си прозорците им, така че полицаите, които ги яздеха, да могат да рисуват върху изпотените стъкла.

Крадците пък останаха крайно изненадани, защото полицаите бяха заети да рисуват и вече не ги гонеха, за да ги арестуват.

— Какво ли им става на тези полицаи? — рекоха си те и решиха да проверят и видяха, че полицаите рисуват картинки върху задните стъкла на автобусите.

— Ама че забавно! — извикаха крадците и вместо да крадат, отидоха да си купят коне, които да изпотят с дъха си задните стъкла на автобусите, за да могат те да рисуват върху тях.

Началникът на полицията на цял Лондон остана много доволен от това развитие на нещата, затова извика Хари и Артър.

— Вие двамата сте големи умници! — рече им той и повиши Артър в чин сержант.



ПИП, ПИП, ПИП



Имаше едно време едно гъсоче, което се казваше Уилям, но майка му го наричаше просто Уили.

— Хайде, Уили, върви при другите гъсочета да писукате заедно — казваше тя.

Уили много обичаше да писука.

— Пип, пип! Пип, пип! — повтаряше той, докато се клатушкеше с гъшата си походка.

Един ден, когато се разхождаше, Уили срещна една котка. Тя беше много красива — черна, с две бели лапички. Уили остана очарован.

— Пип, пип! — рече ѝ той. — Пип, пип!

— Мяу! — отвърна котката.

Уили се изненада.

— Какво означава това „Мяу“? — Той мислеше, че котките също казват „пип, пип“, като гъските.

Уили се заклатушка нататък, като спираше да попасе трева. Беше прекрасен ден. Слънцето грееше, а птичките весело пееха.

— Пип, пип! — изписука Уили.

— Бау-бау! — излая едно куче, което притича край пътя.

— Ииии! — изцвили млекарският кон.

— Дий! — изкомандва го млекарят.

Горкият Уили не можеше да разбере какво става. Тогава наблизомина един фермер.

— Здравей, гъсоче! — рече той.

— Пип, пип! — отговори му Уили.

После се зададоха няколко деца. Едно от момченцата се обърна към Уили и извика:

— Къш!

Уили съвсем се обърка и огорчи.

— Добре знам, че съм гъсоче — рече си той, — но няма защо да ми викат „Къш!“ по този начин!

След това той видя златна рибка, която плуваше в едно езерце. Обаче колкото и да писукаше към нея, тя не му обърна никакво внимание и продължи да обикаля в кръг езерцето.

Уили се заклатушка нататък и срещна няколко крави.

— Муу! — поздравиха го те. — Муу! Муу!

Сетне Уили видя кокошки.

— Ко, ко, ко — повтаряха те, — ко, ко, ко!

А петелът се обади:

— Кукуругуу!

— Ах, как искам някой да ми каже пип, пип! — помисли си Уили. — Така се чувствам толкова самотен.

— Бъззз! — чу от една пчела, която мина наблизомина.

Няколко гълъба изгукаха, патиците се разквакаха, а гарваните в короните на дърветата изграчиха. Но никой, ама съвсем никой, не каза „пип, пип“. Горкият Уили съвсем се разстрои и заплака. Сълзите се плъзгаха по човката му и шумно капеха върху розовите му крачета.

— Пип, пип! — изхлипа Уили.

Не щеш ли някъде в далечината той чу:

— Бип, бил! Бип, бип! Бип, бип!

Какъв прелестен звук!

Уили погледна и видя, че по пътя се задава един син автомобил.

— Бип, бип! — бибипкаше той.

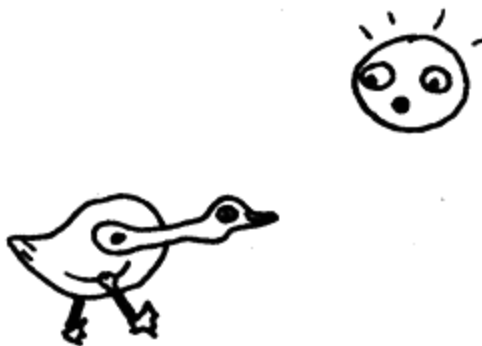
— Пип, пип! Пип, пип! — отвърна му Уили.

— Бип, бип! — поздрави автомобилчето, когато мина край Уили.

Уили се загледа след него. Той беше едно щастливо гъсоче.

— Бип, бип! — бибишна за последно автомобилчето и изчезна зад ъгъла.

— Пип, пип! — рече Уили.



ВЯТЪРЪТ И КРАВИТЕ

Имаше едно време няколко крави, които се бяха приютили в сянката на едно голямо дърво на ливадата. Те хрупаха трева и люцерна, а нежният Южен вятър ги галеше и топлеше.

— Ама че приятен ветреца! — говореха си кравите и продължаваха да пасат. — Хайде да му подарим нещо. Интересно какво ли би му доставило удоволствие?

— Сетих се! — обади се една малка рижавя крава. — Хайде да му купим дебело палто, което да го пази от онзи ужасно студен Северен вятър.

— А, не! — възпротивиха се останалите. — Не става!

— Знам какво да направим — обади се тогава една крава на черни и бели петна. — Ще помолим петлето-ветропоказател на покрива на църквата да посочи в другата посока, когато чуе, че Северният вятър се задава. Тогава той ще се завърти обратно, ще се върне на Северния полюс и няма да безпокои нашия скъп Южен вятър.

— Добра идея! — съгласиха се всички крави и попитаха ветропоказателя: — Мило петленце, би ли посочило на юг вместо на север, така че онзи ужасен Северен вятър да отиде далеч оттук?

— Добре, но само този път — отговори петлето-ветропоказател.

Същата вечер кравите още пасяха на ливадата, когато Южният ветреца спря и от север нахлу мразовит повей.



Това беше Северният вятър, който идваше от Северния полюс, през айсберги и сковани в лед морета и затова беше ужасно студен.

— Хо! Хо! — ръмжеше той. — Ей сега ще измръзнете от студ.

Но ветропоказателят беше подготвен. Той изчака Северният вятър да се заплесне да показва силата си пред една малка горичка, като кара дърветата да треперят и да се превиват. И тогава много бавно започна да се върти. Не беше лесно, защото Северният вятър вече духаше с пълна сила, но след няколко минути петлето вече показваше обратната посока.

Северният вятър най-после забеляза, че стрелката сочи юг и си помисли:

— Мили боже, та аз съм Северен вятър, а не Южен. Явно съм объркал пътя.

След това той се обърна и задуха в другата посока. Скоро се озова обратно на Северния полюс.

— Странна работа — рече си, — не мога да разбера дали днес отивам някъде или се връщам. Я по-добре да подремна! — И Северният вятър легна в леглото си и заспа.

А на ливадата кравите продължиха да хрупат трева и люцерна. Скоро се появи и Южният вятър и нежно погали поляната и гърбовете на кравите.

БАБУНКА

Имаше едно време една бабунка на пътя. Тя беше много щастлива, защото всеки път, когато през нея минеше автобус, той се друсваше яко, а пътниците в него възкликваха:

— Оу, каква бабунка!

Кондукторът пък добавяше:

— Тази бабунка си я бива!

— Наистина съм доволна, че съм бабунка! — казваше бабунката. Веднъж по пътя се зададе момченце на велосипед.

— Хайде сега да те видя — рече бабунката, но момченцето завъртя кормилото и я заобиколи.

Бабунката остана крайно разочарована.

— Не се ядосвай! — успокои я пътят. — Виж, задава се автобус!

Автобусът стигна бабунката и се друсна яко, а шофьорът възкликна:

— Оу, каква бабунка!

Кондукторът добави:

— Тази бабунка си я бива!

Пътниците в автобуса пък извикаха в един глас:

— Ама че бабунка!

Така бабунката възвърна доброто си настроение.

Един пролетен ден на пътя се появиха работници. Те поставиха червени флагчета, за да отклонят движението, после извадиха инструментите си и изляха асфалт.

— Така автобусите няма повече да се друсат — потри ръце началникът им.

Работниците прибраха инструментите и червените флагчета и си отидоха. Тогава по пътя се зададе автобус. Той мина, без да се друсне. След него минаха още няколко автобуса, също без друсане.

— Чудя се къде ли се дяна бабунката? — рече едното пътно платно на другото. — А беше такава сладурана!

В това време приближи момиченце с тротинетка. То не внимаваше много-много къде кара и изведнъж падна, а на челото му се появи цицина.

— А, ето къде била бабунката! — обади се пътят. — Момиченцето я намери.

— Надявам се, че не боля много — помисли си цицината.

Всъщност болеше и още как!

Но майката на момиченцето я намаза с мехлем против цицини.

Цицината не искаше да се маха, но нямаше какво да прави. Тя се натъжи и се скри в шкафа за играчки, при една стара топка за тенис.

— Явно никой не обича подутини — рече си тя. — А пък аз толкова се надявах да съм полезна с нещо.

— Тогава ела да ми помагаш да скачам по-добре — обади се топката за тенис.

— Ами, добре, мога да опитам! — отвърна подутината.

И тя наистина положи усилия и още същия следобед, когато момиченцето излезе да играе с топката, тя скачаше много по-високо от друг път — по-високо от главата на момиченцето, по-високо от перото върху шапката на майка му, по-високо дори от уличната лампа.

Момиченцето беше доволно, радваше се и подутината.

— Харесва ми да подскачам! — мислеше си тя.

ЗАБРАВЕНИЯТ РОЖДЕН ДЕН

Имаше едно време един голям татко слон, който живееше в зоопарка в Уипснейд, заедно със слоницата майка и тяхното малко слонче на име Ялмар.

Татко слон беше много, много голям. Слоницата майка също беше доста едра. Дори малкото слонче не беше никак малко. Така е със слоновете.

Един ден татко слон се изправи на главата си.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита го слоницата майка.

— Опитвам се да си спомня нещо — отвърна татко слон.

— И какво се опитваш да си спомниш?

— Ако знаех, нямаше да се мъча да си го спомня, нали, скъпа? — тросна се татко слон и тръгна нанякъде.

— Тичай след баща си, Ялмар — рече слоницата майка, — и виж дали можеш да разбереш какво е забравил.

Ялмар пое неохотно. След малко изкачи височинката до бамбуковата горичка, седна и загледа облаците, които се гонеха по небето.

Изведнъж чу плач. Не виждаше никого, но определено някой ридаеше наблизко.

— Моля те, не плачи. Аз ще ти помогна — извика Ялмар.

Плачът спря.

— Кой си ти? — попита Ялмар. — Не те виждам.

— Аз съм нечий забравен рожден ден — обади се един глас, — но не знам чий?

— Ах, колко тъжно! — възкликна Ялмар. — Я, има и торта!

— Разбира се, на рожден ден винаги има торта. Тази тук е с шест свещички. Някой навършва днес шест години.

„Ех, че е хубаво да си шестгодишен! — помисли си Ялмар. — Много приятна възраст. Почти колкото седемгодишнината. Да си на пет също не е лошо, както и на четири. На осем вече си наполовина порасъл. Все пак, мисля, че да ставаш на шест е най-добре.“

— Съжалявам, че не мога да ти помогна. Не знам кой може да е забравил рождения си ден.

Ялмар си тръгна към къщи. Когато се прибра, баща му вече не стоеше на главата си, а ядеше сено.

— Спомних си — рече той. — Чудех се дали е вчера или днес, или може би утре, но накрая се сетих.

— Какво се сети? — попита Ялмар.

— Че днес имаш рожден ден — засмя се слоницата майка. — Ставаш на шест години.

Ялмар подскочи от радост и хукна към височинката до бамбуковата горичка, като викаше с пълно гърло:

— Ехо! Ехо! Оказа се, че си моят рожден ден! Днес аз навършвам шест години.

— Ура! — зарадва се и рожденият ден. — Ура! Ура! Ура!

Следобед, по време на чая, Ялмар получи торта с шест свещички. Той си пое въздух, протегна хоботче и духна и шестте наведнъж.

— Ама че е забавно да ставаш на шест години! — рече си той.

ЗМЕЯТ И МАГЬОСНИКЪТ

Имаше едно време една планина, в която гореше буен огън. Там живееше магьосник на име Фуджи-сан. Той харесваше дома си.

— Тук е топло и уютно! — казваше и слагаше на печката чайника, за да си направи чай.

На километри от планината хората виждаха как парата от чайника излиза през една дупка на върха.

— Гледайте, Фуджи-сан вари чай! — викаха си те.

Един ден, както седеше на върха на планината и гледаше равнината в краката си, Фуджи-сан видя да се задава един змей.

— Ха, това е Ендрю! — рече си той. — Вероятно идва за чая.

Ендрю живееше с баба си в една пещера в подножието на планината.

Бабата на Ендрю беше много мила змеица и от всичко на света най-много обичаше чай. Но тя беше твърде стара да катери планината. Затова Ендрю реши да отиде вместо нея при магьосника и да го помоли за чаша чай.



Но колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-горещо ставаше земята под краката му. Накрая стана толкова горещо, че змеят не можа да продължи по-нататък и се върна в равнината. Отрязва от едно дърво четири пръта и си направи кокили — по една за всеки крак. Сетне се

качи на кокилите и отново пое нагоре. Този път не усещаше жегата под краката си, така че скоро стигна върха на планината.

Магьосникът се зарадва, че го вижда и го почерпи с чай и парче торта. Щом изяде тортата си, Ендрю разказа на Фуджи-сан колко обича чай баба му.

— Аз ще ти дам чаша чай за баба ти — рече магьосникът, — но докато се прибереш, той ще изстине.

Затова той връчи на змея един чайник, малко чай, чудесно зелено чайниче за запарка и няколко чаени чаши.

— Така е по-добре! Сега можеш сам да си правиш чай, когато поискаш.

— Много благодаря! — каза Ендрю. — Баба много ще се зарадва.

Точно преди да си тръгне, той се сети, че в пещерата няма на какво да свари вода за чая.

— Защо не вземеш малко огън от недрата на планината? — посъветва го магьосникът.

— Няма как да го нося — отвърна Ендрю. — Ръцете ми са заети с чайниците и чашите.

Магьосникът се замисли за миг и рече:

— Добре, ще направя една магия. Затвори очи, преброй до десет и вдишай дълбоко.

Ендрю направи, каквото му беше поръчано.

— Сега издишай — каза магьосникът.

Ендрю издиша с все сила и от устата му излезе огън. В началото змеят се закашля, но въпреки това беше много доволен.



— Сега съм истински дракон — извика той. — Истински огнедишащ дракон. Благодаря ти, Фуджи-сан.

След като се сбогува с магьосника, Ендрю се прибра в пещерата и напълни чайника с вода. После издиша малко огън към него и водата веднага завря, а той направи чай и предложи една чаша на баба си.

— Благодаря ти, Ендрю — рече тя. — С удоволствие бих изпила чаша чай!

От този ден, та до днес, когато драконите приключат да издишват огън в книжките с приказки, те се прибират у дома, наливат вода в чайника и правят чай за своите баби.

ТРОШИЦИ ОТ КИФЛИЧКА

На площад Трафалгар едно време имаше стотици гълъби, които обядваха, като кълвяха просени зрънца. Долетяха още гълъби.

— Какво има за обяд? — поинтересуваха се те.

— Просо! Вкусно!

Ето че пристигнаха още гълъби.

— Ура! — извикаха те. — Просени зрънца за обяд!

Тогава дойде още един гълъб, който се казваше Артър.

— Просени зърна! — изпъшка той. — О, не! Пак ли?

И той хвъркна нагоре и кацна на колоната на адмирал Нелсън.

— Лоша работа, милорд — обърна се той към адмирала. — Всеки ден просо! Отвратителни просени зърна.

— А ти какво би искал? — попита лорд Нелсън.

— Бих искал например трошици от кифличка — отвърна Артър.
— Вкусни трошици от кифличка!



Лорд Нелсън вдигна телескопа си и погледна към Уайтхол.

— Виж — извика той, — задава се едно момченце, което яде кифличка. Ето там, при конната гвардия.

Артър литна след момченцето и го следва, докато изяде кифличката си, но то не му даде ни трошица.

Бедният Артър избухна в сълзи. Един полицаи, който стоеше наблизо, учудено възкликна:

— Гледай ти! За пръв път виждам гълъб да плаче.

Артър се засрами и литна обратно върху колоната на адмирал Нелсън.

— Лоша работа! — рече адмиралът. — Какво ти каза полицаят?

— Каза, че не бил виждал гълъб да плаче.

— Хм! — изхъмка лорд Нелсън.

— Не бива да плача за някакви си трошици от кифличка! — каза Артър.

— Разбира се, че не бива! — съгласи се лорд Нелсън. — Това няма да ти помогне. Обаче аз имам план. Ако бръкнеш в долния джоб на мундира ми, ще намериш монета от три пенса. Един работник я пусна за късмет, когато правеха моята... колоната на Нелсън. Сега ти... — И той прошепна нещо на Артър.

— Чудесна идея! — зарадва се Артър. — Благодаря, милорд!

И той взе монетата от три пенса и отлетя към пекарната на ъгъла с улица „Странд“, където си купи кифличка. Сетне кацна на перваза пред пекарната и се зае да кълве кифличката. Хората, които минаваха, спираха да го гледат и си казваха:



— Виждам, че този гълъб искрено се наслаждава на кифличката. Сигурно е много вкусна.

Много от тях влизаха в магазина и си купуваха цели дузини кифлички за чая. Пекарят остана изключително доволен.

— Можеш да идваш всеки ден, когато стане време за чай — рече той на Артър. — А аз ще те черпя с кифличка. Ти си една чудесна жива реклама. А ето и една кифличка-награда за днес.

Артър вдигна кифличката в човката си, сетне отлетя обратно при лорд Нелсън и му подаде половината.

— Хапнете си, милорд.

— Благодаря! — отвърна лорд Нелсън.

— А вижте ги онези гълъби долу, пак кълват ужасните просени зърна. Аз пък предпочитам кифличките — засмя се Артър.

— И аз! — съгласи се лорд Нелсън.

ГОЛЯМАТА ТОЧКА И МАЛКАТА ТОЧКА

Имаше едно време един молив. Той обичаше да чертае линии, форми и драскулки. Един ден той си рече: „Я да взема да нарисувам няколко точки“.

И моливът нарисува една голяма точка и една малка точка.

— Ти ще си майката — каза той на голямата точка.

— А ти ще си детето — обърна се към малката точка.

В началото точките бяха много доволни.

— Колко се радваме, че сме точки! — повтаряха те.

— Това определено е по-забавно, отколкото да си права черта или някаква драсканица.

— Какво толкова! — обади се една драскулка наблизко. — Та вие сте най-обикновени точки. Затова по-добре си мълчете и се дръжете прилично.

Точките помълчаха известно време, но после голямата каза:

— Мисля да отида да си поиграя!

— А, не може! — спря я малката точка. — Нали аз съм детето, значи аз мога да си играя. Ти си голяма, следователно трябва да ходиш на работа и да се занимаваш със сериозни неща.

— Да, но не искам! — отвърна голямата точка. — Излизам да играя!

— Няма да стане! — обади се моливът и нарисува голям кръг около точката, така че да не може да излезе.

Точката се ядоса и си рече: „Трябва да намеря начин да изляза оттук. Може би ако плача достатъчно силно, ще успея да преплувам отвън“. И тя се опита да заплаче, но не можа.

— Плачът няма да ти помогне — каза кръгът, — защото хартията ще попие сълзите ти.

Тогава голямата точка си помисли: „Ако съм любезна с кръга, той може да се смили и да ме пусне навън. Бих могла да му се поклоня и да поздравя с «Добро утро, уважаеми кръг. Как са вашите

полуокръжности днес? А вътрешната ви част добре ли е?» Не, не мисля, че това би помогнало“.

В това време моливът си рече: „Смятам да напиша една история!“.

И той се зае с тази работа, като попита малката точка:

— Искаш ли да си точката на някоя удивителна?

— С удоволствие! — отвърна малката точка.

— Добре. Така да бъде! — съгласи се моливът и написа една удивителна, а малката точка застана под нея.

— Чудесно! — каза моливът и продължи да пише историята си.

Скоро стигна края. Оставаше му само да сложи точката на последното изречение, когато върхът му се счупи. Моливът се натъжи.

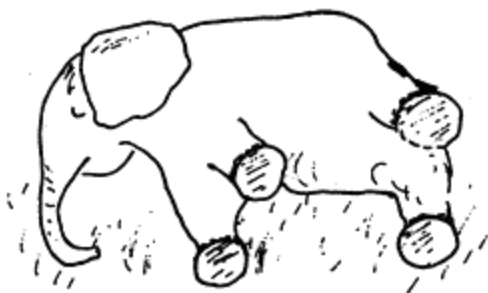
— Не плачи! — успокои го една гума, която се намираще наблизо. — Ако изтрия малко от кръга, голямата точка ще може да излезе оттам и да стане последната точка на твоята история.

— Би било чудесно! — зарадва се моливът. — Благодаря ти, гумичке!

Така гумата изтри част от кръга, голямата точка излезе оттам и застана накрая на историята, която моливът беше написал.

Така завършва и нашата история. Точка.

ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ДЕЙЗИ



Имаше едно време мързеливо слонче на име Дейзи. Всеки следобед, когато валеше дъжд, то обичаше да спи под големия дъб и да сънува, че има голямо легло от пух.

— Ах, колко ми се ще да имам голямо пухено легло! — казваше Дейзи на врабчетата, които живееха на дървото. — Тогава щях да се наспя добре и да отида в Австралия да видя баба си.

— Много си мързелива за подобно нещо — отвърщаха ѝ врабчетата. — Я по-добре си поспи, Дейзи.

— Дали пък не може къртът да ми изкопае един тунел в градината? — помисли си Дейзи. — Той сигурно ще стига до Австралия.

И тя попита един кърт, който се казваше Ърнест, дали може да ѝ изкопае такъв тунел.

— Много си глупава, Дейзи! — засмя се къртът, който беше голям умник. — Австралия наистина е от другата страна на земята, но не можеш да я стигнеш с копаене. Много е далеч. Най-добре е да скочиш дотам.

— Как така да скоча? — учуди се Дейзи.

— Ами, ето как — ако скочиш много, много високо, така че дванадесет часа да не паднеш обратно, в това време земята ще се завърти и Австралия ще се окаже под тебе. Тогава можеш да слезеш и да намериш баба си.

— О, не мисля, че мога да скоча толкова високо — натъжи се Дейзи, — дори и ако помоля някой скакалец да ме тренира.

— А защо не опреш хобота си в земята и не духнеш с все сила? Тогава ще се изстреляш като ракета.

— Не мога да духна тъй силно — отвърна Дейзи. — Обаче бих могла да се кача на истинска ракета, да полетя с нея и да скоча, щом се озовем над Австралия.

— Не става — каза Ърнест. — Няма да пуснат слон да се качи на ракета. Обаче аз имам план как да духнеш достатъчно силно, че да се изстреляш. Ще трябва само да изпиеш една вана с газирана лимонада. Тогава вътре в тебе ще зацвърчи, зашуми и засъска така, че ще се превърнеш в истинска ракета.

— Добре! — съгласи се Дейзи, изпи една вана с газирана лимонада и усети как нещо в нея започна да цвърчи, да шуми и да съска. Затова тя грабна един чадър, насочи хобота си към земята и се изстреля високо, високо в небето, почти до луната. Тогава отвори чадъра и се запуска бавно-бавно надолу.

Докато падаше, земята се завъртя и когато Дейзи наближи земята, под нея се оказа Австралия. Как само я посрещнаха хората там!



— Ти си много умно слонче! — поздравяваха я те. — Така се пести от самолетни билети! Искаш ли подарък?

— Да, моля — отвърна Дейзи. — Много бих искала голямо пухено легло, за да си полегна, да се наспя и след това да отида да видя баба си.

Хората ѝ подариха пухено легло, което Дейзи много хареса.

— Вижте! Имам си легло от пух! — похвали се тя на австралийските врабчета.

— Голяма работа! И ние си имаме! Всички врабчета имат пухени легла — изцвърчаха те, пъхнаха главички под крилцата си и заспаха.

НАДОЛУ

На петия етаж в една къща в Лондон живееше човек на име мистър Уолингтън.

Всяка сутрин в девет и половина той отиваше на работа. Преди да тръгне целуваше жена си, погалваше котката и отваряше чадъра си.

Винаги излизаше от къщи с отворен чадър.

— За всеки случай! — обичаше да казва той.

И нали живееше на петия етаж, никога не ходеше пеша по стълбите, а вземаше асансьора, независимо дали слизаше или се качваше.

Всеки път, когато влизаше в асансьора с отворен чадър, хората му се чудеха и питаха:

— Защо влизате в асансьора с отворен чадър? Та днес не вали дъжд?

— За всеки случай! — отговаряше мистър Уолингтън.

— Но ако на улицата видите, че няма дъжд, ще трябва да затворите чадъра.

— По-лесно е да затвориш чадъра, когато няма дъжд, отколкото да го отвориш, когато вали.

— Така е — съгласяваха се хората. — Всичко добро, мистър Уолингтън!

Портиерът на вратата го поздравяваше:

— Добро утро, мистър Уолингтън!

Портиерът носеше синя униформа със сребърни копчета. Той следеше всичко да работи добре — и асансьора, и звънеца на входа, и лампите на стълбището.

Веднъж, когато тръгваше за работа както винаги, мистър Уолингтън се качи в празния асансьор и посегна да натисне копчето „надолу“. Внезапно му щукна мисълта дали вместо него да не натисне копчето „нагоре“.

Сетне си помисли: „Още по-интересно е какво ще се случи, ако натисна едновременно двете копчета. Дали ще тръгна нагоре, или ще

остана на място? Разбира се, това не бива да се прави. Въпреки това, ще ги натисна, да видим какво ще стане“.

И той натисна двете копчета.

Едва дръпна пръста си и се разнесе ужасен трясък — сякаш цистерна за мляко се блъсна в локомотив. Асансьорът се разцепи на две и едната му половина тръгна нагоре, а другата — надолу. Самият мистър Уолингтън полетя надолу с чадъра си като с парашут.

„Ох, ох, как ще се ядоса портиерът! — помисли си той. — Голям късмет извадих, че чадърът ми беше отворен.“

Когато мистър Уолингтън се приземи, портиерът вече го чакаше и от притеснение пристъпваше от крак на крак.

— Така-така, мистър Уолингтън — рече той. — Така-така!

— Добро утро, господин портиер — поздрави мистър Уолингтън.
— Д-д-днес времето е чудесно!

И той излезе на улицата, а портиерът въздъхна:

— Ах, ах, какъв пакостник се оказа мистър Уолингтън!

ТРИТЕ „УРА“

Живееше едно време директорка на училище на име мис Белсъм. След някакъв хокеен мач, тя накара ученичките да извикат три пъти „ура“ за състезателките от противниковия отбор.

— Момичета — подкани ги тя, — хайде три пъти „ура“ за отбора на „Сент Хилда“!

— Хип, хип, хип...

Но „ура“ не се чу. Трите „ура“ бяха отишли да пият лимонада.

Мис Белсъм отиде в сладкарницата да ги потърси.

— Хей, три „ура“ — викна им тя. — Веднага се връщайте!

— Не желаем — отвърнаха трите „ура“. — Когато си допием лимонадата, тогава ще се върнем.

Мис Белсъм вътрешно се ядоса, но все пак приятелски им се усмихна.

— Е, добре, до скоро виждане! — каза тя и тръгна.

— На това може да отговорим само по един начин — каза най-възрастното „ура“.

— Какъв? — запитаха другите две.

— Когато тя каже „До скоро виждане“, вие тихичко ще кажете: „Искам да те видя първо аз“.

Трите „ура“ дълго се смяха, после тръгнаха по света да намерят някого, на когото да са му най-полезни.

— Да идем на мач — сети се едното „ура“. — Там ужасно много им трябват „ура“-та.

Те тръгнаха за мача, но по пътя срещнаха много „ууу“-та, които също бяха тръгнали натам. Едно „ууу“ им подхвърли:

— Точно за тоя мач „ура“-та не трябват. Играчите не са от най-добрите.

„Ура“-та се разделиха с „ууу“-тата и се запътиха на друго място.

— Искате ли да отидем на театър? — предложи едно от „ура“-та.
— Мисля, че на театър хората викат „ура“.

Но щом отидоха в театъра, видяха, че хората не викат „ура“ а само любезно ръкопляскат. Затова не останаха и там.

После се скитаха насам-натам по широкия свят и някак изведнъж се почувстваха ненужни. Но все още не им се прибираще в училището на мис Белсъм и затова решиха да се поразходят из Лондон.

В този момент те видяха каляска от злато, теглена от много коне. От двете страни на улицата се тълпяха хора, които развяваха приветствено знаменца.

Бяха попаднали на шествието по встъпване в длъжност на лондонския кмет. Хората разпознаха трите „ура“ и бързо си ги прибраха. Всеки искаше да има „ура“ и всеки викаше „ура“. Беше прекрасно!

Когато церемонията свърши и трите „ура“ вече си тръгваха, изведнъж съзряха мис Белсъм.

— Здравейте, три „ура“! Беше фантастична церемония, нали!

— Прекрасна беше! — съгласиха се те.

— Е, аз трябва да тръгвам. Ще опитам да хвана автобуса! — каза мис Белсъм. — Довиждане! До скоро виждане!

— Искаме да те видим първо ние! — тихичко отвърнаха трите „ура“.

БИСКВИТИ С ДЖИНДЖИФИЛ

Имаше едно време един министър-председател. Той не беше много умен и когато произнасяше дългите си речи, хората отегчено повтаряха: „Ама че безсмислици!“, или: „Хайде стига с тия глупости!“.

Веднъж жената на министър-председателя му каза:

— Скъпи, ако не произнасяш речи, хората ще те мислят за по-умен.

— Но аз съм си умен! — обиди се министър-председателят.

Жена му се направи, че не го чува.

— Нека ти дам един съвет. Вземи утре със себе си слона в парламента. Нека седи до теб, когато четеш речта си.

— Че защо ми е слонът? — зачуди се министър-председателят.

— Не спори. Имам план, а твоята работа е да вземеш слона.

— Но в парламента не пускат слонове — не се предаваше министър-председателят. — На входа виси табела: „Забранява се на членовете на парламента да водят на заседания домашни животни!“.

— А за слоновете пише ли нещо?

— Не пише.

— Виждаш ли, значи за тях е разрешено.

На другата сутрин, след като закуси, министър-председателят излезе от дома си на „Даунинг стрийт“ 10, за да отиде да държи реч в парламента. Жена му му подаде шапката и връвчицата, с която беше вързан слона.

Слонът се оказа много послушен. Тръгна след министър-председателя без много приказки, само в автомобила не можа да влезе, въпреки че имаше голямо желание.

— А може ли да го кача на капака? — попита министър-председателят.

— Какво говориш! — възмути се жена му. — Нали ще умре от страх. Нека върви пеша, парламентът не е далеч.

— Добре, де! — съгласи се министър-председателят.

Жената на министър-председателя даде на слона голям пакет бисквити с джинджифил. Слонът беше много доволен и здраво стискаше пакета с хобота си.

Така стигнаха до парламента. Министър-председателят въведе слона в заседателната зала и го настави до себе си. След това се изправи и зачете речта си, а слонът отвори пакета и пхна в устата си една хрупкава бисквита. Леле, какъв шум се вдигна, докато я схруска!

Никой не чу и дума от речта на министър-председателя, макар че той не говореше, а направо викаше.

И когато накрая свърши речта си, всички ръкопляскаха.

— Това беше най-добрата реч на нашия министър-председател! — казаха всички. — Изглежда той все пак е умен човек!

След това членовете на парламента се изредиха да му стискат ръка. Министър-председателят беше много доволен. От този ден, всеки път, когато отиваше да чете реч в парламента, той водеше със себе си слона, а жената на министър-председателя го изпращаше с пакет хрупкави бисквити с джинджифил.

„Ама, че вкусни бисквити!“, мислеше си слонът и хрускаше: „Хрус-хрус!“.

МОМЧЕТО, КОЕТО РЪМЖЕШЕ СРЕЩУ ТИГРИТЕ

Имаше едно време в Индия едно момченце на име Суди. То обичаше да ръмжи срещу тигрите.

— Моля те, внимавай — непрекъснато повтаряше майка му. — Тигрите мразят някой да ръмжи срещу тях.

Но Суди не й обръщаше внимание. Един ден, когато майка му отиде на пазар, той излезе навън да потърси тигър, срещу когото да поръмжи.

Не беше стигнал далеч, когато видя един да се крие в засада зад дървото, канейки се да се хвърли върху момчето.

Щом Суди се приближи, тигърът изскочи от скривалището си и изръмжа:

— Р-р-р, р-р-р!

А Суди му отвърна с ръмжене:

— Р-р-р, р-р-р!

Тигърът се засегна. Помисли си: „За какво ме взема той? За катеричка? За заек? За оцелот? Оцелот, хайде де!“.

На следващия ден той отново изчака Суди зад дървото. Щом го видя да се приближава, скочи към него и изръмжа по-силно от всякога:

— Р-р-р, р-р-р!

— Ах, колко мил тигър! — рече Суди и го погали.

Тигърът не можа да понесе подобно унижение, избяга далеч и се зае да остри ноктите си, да пляска с опашка и да упражнява ръмженето си.

— Аз съм тигър! Т-И-Г-Ъ-Р! Т-И-Г-Ъ-Р! Р-р-р!

После тигърът отиде да пие вода от езерцето. Щом се напи, загледа се в отражението си във водата. Оттам го гледаше красив жълт тигър с черни ивици и дълга опашка. Той изръмжа отново, толкова силно, че сам се уплаши и избяга. Най-после спря и се запита: „От кого бягам? Та нали аз изръмжах. Мили боже! Това момче съвсем ме обърка. Чудя се защо му е да ръмжи срещу тигрите?“.

На другия ден тигърът спря Суди и го попита:

— Защо ръмжиш срещу тигрите?

— Защо ли? — отвърна Суди. — Защото всъщност съм много срамежлив. А когато ръмжа срещу тигрите изглежда, че не е така, ако ме разбираш.

— Разбирам — рече тигърът.

— Все пак тигрите са най-кръвожадните животни в света и за да ръмжиш срещу тях, трябва да си много смел.

Тигърът се почувства поласкан.

— По-кръвожадни от лъвовете, ли? — попита той.

— О, да! — потвърди Суди.

— А от мечките?

— Много по-кръвожадни.

Тигърът измърка от удоволствие.

— Ти си добро момче! — рече той и близна Суди по бузата.

От този ден насетне двамата често излизаха на разходка и ръмжаха един срещу друг.



МЛЕКАРСКИЯТ КОН



Имаше едно време един много умен млекарски кон на име Хари. Той умееше да пише и веднъж написа бележка на млекаря:

„Драги млекарю,
Не дрънкай, моля, с бутилките, за да мога да поспя до
по-късно.
С уважение, Хари“

После показа бележката на другите коне в конюшната.

— Ха! Какво искаш да кажеш с това късно? — присмяха му се те. — Късно се пише с едно „с“, ако това си искал да напишеш.

Хари се подразни и измърмори под нос: „Къссен-късно, късен-късно“.

— Както и да е — рече на глас. — Обзалагам се, че никой от вас не може да пише.

Никой не му отговори.

— Тогава — продължи Хари, — можем да кажем, че една правописна грешка не е толкова лошо постижение.

Всъщност Хари беше в лошо настроение, защото носът го болеше. Когато се учеше да пише, той държеше молива с предните си

копита и постоянно падаше.

Старяеше се да пази равновесие, но при най-лекото мръдване или мигване, започваше да се накланя напред и... „Бам!“ — падаше на носа си.

Скоро се научи да се подпира на молива и да балансира, обаче така графитът често се чупеше или най-малкото — написаното излизаше доста разкривено.

Накрая Хари се научи да пише като стиска молива със зъби. Но носът все още го болеше.

На другата сутрин млекарят прочете бележката и през първия половин час изобщо не дрънка с бутилките. Обаче по-късно, когато Хари се събуди, той почна да дрънка шумно, както правят всички млекари.

— Как е носът ти тази сутрин, Хари? — поинтересува се млекарят. — Изглежда по-добре. — И той помилва коня и му даде една ябълка.

Вечерта, когато се прибра в конюшната, Хари написа стихотворение:

„НА НАЙ-ДОБРИЯ МИ ПРИЯТЕЛ

(млекаря)
Естествено
Конят
обича ябълки.
От тях пълнее
и това е важното
... е важното.
То ги надебелява.
Обаче аз ги обичам.
А сега — сбогом.
Две бири, моля. ХХХ (целувки)“

Хари сложи бележката в едно шише за мляко, а когато дойде на другата сутрин, млекарят му даде захар — пет големи бучки, една

средна и две малки.

Млекарят ги държеше в отворената си длан, докато Хари ги изхрупа.

— Не млясай, когато дъвчеш, защото ще събудиш останалите коне — рече му той.

Затова Хари ги сдъвка тихичко, докато млекарят четеше стихотворението.

— Прекрасно стихотворение! — каза той накрая. — И благодаря за целувките. Ето ти три и от мен.

И той прати три въздушни целувки на Хари, а после двамата отидоха да разнесат млякото.

ЕРОС И СЛАВЕЙЧЕТО

Веднъж в Лондон долетя славей. Кацна на фонтана на площад „Пикадили“ и запя на Ерос — ангелчето с лъка и стрелите, което украсяваше фонтана.

Беше тъмна лятна нощ, а славеят пееше за дърветата и цветята, за морето и сините вълни с бели гребени, които се гонят по ситния пясък на брега, за децата, дето играят и строят пясъчни замъци, пускат хвърчила-дракони, ядат бонбони, плуват и се возят на лодка в морето.

— Всичко това е чудесно! — отбеляза Ерос. — А тук има само автобуси, таксита, автомобили и хора, които бързат за работа или на пазар. Как ми се иска вместо тях наоколо да се плискаше море. — Ерос въздъхна и по бузата му се плъзна сълза. — Скъпо славейче, помоли морето да дойде тук поне за един ден.

— Добре, ще го помоля — обеща славеят и отлетя.

На другата вечер, когато изгряваха звездите, славеят стигна брега на морето, кацна на пясъка и запя за момченцето, което сучае сам-самичко на върха на фонтана в далечния Лондон.

Вятърът отнесе песента му навътре в морето и вълните също я чува. Славеят цяла нощ и си отиде чак след изгрева на слънцето.

Един ден, когато лондончани излязоха на улицата, за да отидат на работа, не можаха да познаят града си. На площад „Пикадили“ се плискаше истинско море, с вълни, които се разбиваха в пясъците на „Риджънт стрийт“ и „Шафтсбери авеню“. Грееше слънце. А вместо автобуси, таксита и автомобили, по улиците плаваха лодки.

Хората захвърлиха шапките и дрехите си и облякоха бански костюми. Децата донесоха кофички и лопатки и седнаха да си играят на пясъка. Неколцина младежи се пуснаха със своите сърфове по Хеймаркет, плъзнаха се по белите гребени на вълните и като минаха край Ерос, обляха го с пръски. А той се заливаше от смях. Вечерта се събраха буреносни облаци, небето потъмня и заваля проливен дъжд. А когато той спря и небето се изчисти, площад „Пикадили“ изглаждаше

както преди — със статуята на Ерос в средата, а наоколо — автобуси и таксита, автомобили и хора...

Щом мръкна и всички се прибраха по домовете си, славеят отново долетя и кацна на фонтана.

— Благодаря ти, славейче! — рече Ерос. — Беше чудесно!

Скоро дъждът пак заваля. Славеят се скри на сухо в краката на Ерос, пъхна глава под крилцето си и заспа сладък сън.

МИСТЪР ДЖОНС И ЛОВЕЦЪТ НА „ЕЙ“

Мистър Джонс обичаше да чете книги в малката си стая, седнал пред камината. Той беше щастлив човек, но едно нещо пречеше на пълното му щастие — неговата жена, мисис Джонс. Тя беше, иначе, мила жена, но имаше вредния навик да му подвиква от кухнята или спалнята си „Ей!“. Всеки път, щом тя му извикваше „Ей!“, той оставяше книгата, тежко въздишаше и отиваше в спалнята, където мисис Джонс много обичаше да лежи. Питаше я:

— Какво желаете, мила?

— Само чашка чай, скъпи! — отговаряше мисис Джонс. Друг път молеше: — Повдигни ми възглавничката! — Или пък: — Ще отидеш ли да ми купиш следобедния вестник?

Мистър Джонс изпълняваше молбите и заповедите, после се връщаше при запалената си камина и още неразтворил книгата, отново чуваше: „Ей!“.

Бедният мистър Джонс направо не знаеше какво да прави. Един ден, когато се разхождаше, чу наблизо някакъв плач. Огледа се и видя нещо необикновено... едно такова неясно нещо! Беше с тънки крака и ръчички, огромното тяло и главата му бяха слети и приличаха на фуния от стар грамофон. Нещото плачеше жалостиво.

— Какво ти се е случило? — запита мистър Джонс, но съществото не отговори, а продължи да реве. — Виж — каза му мистър Джонс, — безсмислено е да плачеш. По-добре ми кажи какво си?

— Аз съм ловец на „Ей“-та — отговори съществото. — Но не знам къде да ги търся. — Разрева се още по-силно.

— Ловец на „Ей“-та ли? — удиви се мистър Джонс. — Това са най-прекрасните ловци на света. Искаш ли да дойдеш и да живееш у дома. Там щеловиш „Ей“-та, колкото искаш.

Съществото бързо избърса сълзите си и тръгна с мистър Джонс към дома му.

Двамата седнаха пред камината и мистър Джонс отвори книгата си. Минаха часове, през които той четеше необезпокояван, когато изведнъж мисис Джонс отвори вратата и дрезгаво извика:

— Не чуваш ли като ти викам „Ей!“?

— Какво, какво ми викаш, скъпа? — зачуди се мистър Джонс.

Той вече не чуваше нейното „Ей“, защото ловецът на „Ей“-та веднага го улавяше.

— Не чуваш ли, когато ти виках? — повтори мисис Джонс.

— Не, скъпа — искрено отговори мистър Джонс.

— Като не ме чуваш, когато викам „Ей!“, тогава ще купя звънец и ще ти звъня. Искам добре да ме чуеш — ще идваш веднага, щом чуеш звънеца!

Тя купи звънец и отиде да си легне. По едно време усети гъдел по гърба и разбира се позвъни на мистър Джонс да дойде и да я почеше. Той чу звънеца, остави книгата и отиде да почеше гърба на мисис Джонс. След като усети, че ѝ е станало приятно, се върна в стаята.

— Нещо трябва да се направи — обърна се към ловеца на „Ей“-та. — Сега ми трябва един Звъноспирач, който да спира звъненето на мисис Джонс. Не искам повече да чувам звънеца ѝ.

Те се хванаха за ръка и излязоха да се разходят. Сремнаха един човек.

— Бъдете любезен да ни кажете къде можем да намерим Звъноспирач? — попита учтиво мистър Джонс и свали шапката си.

— Разбира се! — отвърна човекът. — Тръгнете надясно, после по пътя направо, докато стигнете върха на възвишението.

Те изкачиха върха. Там стоеше един самотен Звъноспирач. Той приличаше на октопод с множеството си ръце, завършващи с гумени израстъци. С тях той ловеше звъна на звънците.

— Би ли дошъл с нас да улавяш звъненето на мисис Джонс? — запита мистър Джонс.

Звъноспирачът веднага се съгласи и тримата тръгнаха заедно. Те влязоха в къщата и заживяха в стаята на мистър Джонс. Оттогава, щом мисис Джонс извикваше „Ей“ или звънеше със звънеца, мистър Джонс не чуваше, а спокойно си четеше пред камината.

Иска или не, мисис Джонс вече не се излежаваше в спалнята, а идваше пред камината и гледаше огъня. Така и двамата заживяха

щастливо.



ТИБЕТСКИЯТ ЯК

Далеч, далеч от всякъде, в планините на Тибет, живееше един як.

Е, той разбира се не беше далеч от абсолютно всичко. Близко беше до снега и вечния лед, до мразовития вятър, мократа трева и острите скалисти зъбери. По цял ден вятърът духаше с все сила, слънцето се криеше зад облаците, а във въздуха кръжаха черни гарвани. Да, до тези неща якът беше близо. Далеч беше от магазините и книжките с картинки, от сладоледите, камините, киното и децата, които отиваха на училище.

Якът си нямаше име, затова мисля да го наричам просто Як.

Як обичаше да се прикърпа зад някоя скала и да слуша шума на морето. Отнякъде беше намерил една раковина, една чудна спираловидна черупка и когато я приближеше до ухото си, чуваше пляска на вълните.

Бог знае как раковината се бе озовала толкова далеч, но Як я обичаше повече от всичко. Денем я криеше от другите якове и черните гарвани, а когато звездите обсипеха небето, бързаше да се спотаи зад някоя скала, за да слуша морето в раковината. Як беше обсебен от мечтата да отиде на морския бряг. Един ден той взе раковината си, сбoguва се с другите якове и пое на път. Вероятно се чудите как якът носеше раковината, докато вървеше. Е, просто я беше закачил на единия си рог.



Як не знаеше пътя, но си повтаряше на ум: „Ще продължавам да вървя, докато не стигна морето“. И той вървя цял ден, а вечерта хапна малко трева, послуша морето в раковината си и легна да спи.

Продължи да върви и на другия ден, както и на по-другия, но така и не стигна морето.

Около него имаше само планини. Понякога срещаше стадо ламии, а веднъж видя високо в небето да се рее орел. Но от морето нямаше и следа.

Един ден, докато пиеше вода от едно планинско поточе, Як усети, че го обзема тъга. Той седна край поточето, извади раковината и се заслуша в морския прибой.

Както си скачаше от камък на камък, поточето се зачуди какво ли прави якът, затова го попита:

— Какво правиш?

— Слушам — отговори Як.

— Искam и аз да послушам — рече поточето и Як приближи раковината до него и то се заслуша. Сетне извика: — Но това е морето! Морето е!

— Знаеш ли пътя до морето? — попита Як.

— Дали знам пътя? — възкликна поточето. — Точно там отивам. Просто ме следвай и аз ще те заведа до морето.

— Благодаря ти — зарадва се Як и тръгна след него.

Поточето постепенно растеше и накрая се превърна в широка река, по която плаваха лодки. „Много по-добре би било да се возя, вместо да вървя пеша“ — помисли си Як, качи се на една от лодките и така продължи пътя си.

Лодката имаше голямо червено платно, което вятърът издуваше, докато Як седеше и си почиваше.

Най-после стигнаха морето. Беше прекрасно. Як седна на пясъка и загледа вълните. Те шумяха, точно както ги чуваше в раковината.

Як беше много щастлив. „Тук е по-приятно, отколкото във влажната студена планина“ — помисли си той.

Намери една пещера, в която изкара нощта. После, понеже беше много горещо, отиде при бръснаря и подстрига козината си съвсем късо. Сетне се върна на плажа и започна да разхожда децата на гърба си срещу два пенса на разходка. Скоро събра достатъчно пари, за да си купи сено и сладолед, колкото му се прииска.

Як наистина харесваше морския бряг, но най-много обичаше вечерите, когато на смрачаване хората се прибираха по домовете си, а той сядаше пред пещерата да слуша шума на морето, да гледа корабите

в далечината и слънцето, което се скрива зад хоризонта, звездите, изгряващи една след друга на нощното небе и вълните, които се плискат на брега.

ТРИТЕ ШАПКИ НА МИСТЪР ХЕПИНСТАЛ

Мистър Хепинстал имаше три шапки и винаги носеше и трите, когато излизаше на улицата. Всички, които живееха на „Хайстрийт“ — и докторът, и зарзаватчията, и водопроводчикът, абсолютно всички си мислеха: „Колко е вежлив мистър Хепинстал! Когато поздравява, три пъти сваля шапка!“.

Като вървеше по улицата мистър Хепинстал припяваше песничката:

*„Аз съм славният мистър Хепинстал,
нося три шапки
и щом срещна познат
бързам да ги вдигна.
Вярвайте, щастлив съм
да вдигам три шапки наведнъж.
Ура, ура, щастлив съм
да вдигам три шапки наведнъж.“*

Понякога обаче мистър Хепинстал изпитваше известно неудобство. Все пак той имаше две ръце и три шапки, така че едновременно можеше да вдигне само две от тях, а за да свали третата трябваше да стисне една шапка под мишница.

„Как ми се ще да мога да свалям и трите шапки наведнъж“ — помисли си мистър Хепинстал веднъж. Не щеш ли, в това време на улицата излезе неговият котарак — Мърми.

— Къде си тръгнал? — попита го мистър Хепинстал.

— Към рибния магазин — отвърна Мърми.

— Скачай тогава на рамото ми — предложи мистър Хепинстал, — и ако по пътя срещнем доктора, зарзаватчията, водопроводчика или жената на доктора, или жената на зарзаватчията, или някой друг, бъди така добър да вдигнеш едната от шапките ми, моля те.

— Добре — съгласи се Мърми и скочи на рамото на мистър Хепинстал.

В този момент насреща им се показва мисис Смак — жената на доктора.

— Добро утро, мисис Смак! — поздрави я мистър Хепинстал и вдигна едната си шапка с лявата ръка, втората — с дясната, а Мърми вдигна третата.

— Добро утро, мистър Хепинстал! — отвърна мисис Смак и си рече: „Какъв вежлив човек!“.

А мистър Хепинстал каза на Мърми:

*„Ти си най-добрия котарак.
Стискам ти лапа
Задето
от главата ми
свали третата шапка.“*



БОЛНОТО КАНАРЧЕ



Мистър Джоунс — дърводелецът, неговият котарак Гримбъл и синьото канарче Ани живееха в малка къщичка. Тримата бяха много щастливи. През по-голямата част от деня, докато мистър Джоунс беше на работа, Гримбъл дремеше на един стол в кухнята, а Ани се люлееше на люлката в кафеза си, оглеждаше се в огледалото или кълвеше семенца. Понякога Гримбъл се събуждаше, протягаше се лениво и гледаше как Ани се люлее, после отново заспиваше.

Един ден, когато котаракът се събуди и както обикновено погледна към клетката, не видя Ани на люлката. Вместо това тя седеше умърлушена в едно ъгълче, покрита с червени петна.

— Кълна се в ноктите си, това е шарка! — извика Гримбъл. — Трябва да доведе мистър Джоунс, за да повика лекар.

Само че мистър Джоунс работеше в голяма фабрика на другия край на града, а Гримбъл не знаеше пътя дотам. Затова седна да помисли какво да прави. И понеже беше умен котарак, скоро го осени идея. Той отиде до прозореца и скочи право върху моравата отпред.

Беше прекрасна утрин, слънцето грееше, а маргаритките бяха обърнали главички към небето. Гримбъл отиде при тях и им каза:

— Бихте ли затворили цветчетата си, както правите нощем!

— Разбира се, Гримбъл — отвърнаха цветята и прибраха листенцата си.

Изведнъж падна мрак, сякаш стана нощ. Но в съседната градина все още беше ден. Денят от съседната градина надникна през оградата и като видя, че е паднала нощ, затвори очи и там също стана тъмно. Дните в останалите градини видяха, че мръква и на свой ред затвориха очи, докато се стъмни над целия град.

Градският часовник, който току-що беше ударил единадесет часа, много се изненада, почеса се по главата и си рече: „Сигурно изоставам! Явно е станало вечер“. Сетне взе да тиктака по-бързо, отколкото му се беше случвало дотогава и удари шест часа.

Директорът на фабриката, където работеше мистър Джоунс, чу градския часовник, погледна през прозореца и видя, че се е стъмнило. Затова реши, че е време работниците да си ходят и натисна сирената. Хората спряха работа, облякоха палтата си и си тръгнаха към къщи.

Когато се прибра и видя болното канарче, мистър Джоунс изтича да доведе лекар.

Докторът дойде веднага щом чу, че Ани има червени петна.

— Хм, лек случай на шарка, по мое мнение — рече той като я прегледа. — Бързо ще те излекуваме.

После даде на мистър Джоунс лекарства за болното птиче и обеща да намина на другия ден.

— Дотогава може би Гримбъл ще наглежда Ани — рече на тръгване.

— О, да — отвърна мистър Джоунс. — Ще я наглежда, разбира се. Той е много умен котарак.

Няколко дни по-късно Ани се чувстваше много по-добре и цял ден се люля на люлката, докато Гримбъл дремеше на стола. Вечерта котаракът се събуди, протегна се и отиде да пийне глътка млекце. После скочи през прозореца право на моравата.

Притъмняваше, затова някои маргаритки бяха започнали да затварят цветчетата си. Гримбъл беше доволен, че Ани се оправя, затова седна върху градинската ограда и замърка. А маргаритките в съседните градини затваряха един след друг очите си.

ГОЛЯМАТА ВЪЛНА И МАЛКАТА ВЪЛНА

Живееха в морето две вълни — голяма и малка. Така ги и наричаха — Голямата вълна и Малката вълна.

Те бяха големи приятелки и винаги плуваха заедно. Малката вълна се държеше дружелюбно с всички, играеше си и с рибите, и с вятъра, и с другите вълни. Голямата вълна обаче беше много свирепа, блъскаше и рушеше всичко по пътя си.

Особено обичаше да напада корабите. Издигаше се над мачтите, после се стоварваше върху палубата и я заливаше с вода.

Забавляваше се също като се засилваше срещу някоя скала и я връхлиташе с все сила, сякаш искаше да я разбие, да я отнесе, да я унищожи.

Единствено към Малката вълна тя беше винаги добра и сдържаше свирепия си нрав.

Веднъж Голямата вълна и Малката вълна си играеха недалеч от брега. Малката зърна на пясъчния плаж момченце със сладолед в ръката.

— О, и аз искам сладолед! — възкликна тя.

— Имаш го веднага! — отвърна Голямата.

Засили се и заля момченцето, грабна сладоледа и го занесе на Малката вълна, която в миг го глътна. Сладоледът се оказа много вкусен. Ягодов! Като го изяде, Малката вълна попита:

— Какво ще правим сега?

— Какво ли? Само гледай! — отвърна Голямата. — Виждаш ли онези скали? Сега ще разберат какво значи истински удар. Ще им покажа аз! Гледай!

И Голямата вълна се издигна високо-високо, три пъти по-високо от самите скали, и сетне се стовари с все сила, като в резултат подмина скалите и се озова в ниската долина зад тях. Оттам вече нямаше как да се върне в морето. Беше в капан! Колкото и да беснееше, да се блъскаше и пенеше, усилията ѝ оставаха напразни. Не можеше да се спаси от плена.

— Помощ! — развика се тя. — Помогнете!

В това време над долината прелетя патицата Миранда. Тя кацна на една скала и попита:

— Какво се е случило?

— Не виждаш ли, не мога да изляза оттук — отвърна Голямата вълна. — Озовах се в плен. Помогни ми. Моля те.

— А, не искам да ти помагам! — тросна се Миранда. — Та ти налиташ на всички, потапяш кораби, дори рушиш скалите. А преди малко с очите си видях как грабна сладоледа на едно момченце.

В този момент Миранда чу, че някой плаче от другата страна на скалите. Отиде да провери какво става и видя Малката вълна.

— Ти пък защо плачеш? — попита я загрижено.

— Искам да отида при Голямата вълна — изхлипа Малката. — Тя е пленена там зад скалите, а аз не мога да се изкатеря по тях.

— Няма да помогна на Голямата вълна и това е! — не отстъпваше Миранда. — Тя не заслужава. Пък и изобщо няма за какво да се връща в морето. Виж на теб мога да помогна, ако искаш да отидеш при нея зад скалите.

— Искам! — зарадва се Малката вълна.

— Сигурна ли си? — попита Миранда.

— Да.

— Тогава върви след мен.

И Миранда показа на Малката вълна как да стигне до пясъка. После издълба с крак каналче и каза на Малката вълна да го следва, за да заобиколи скалите. Тя я послуша и скоро се озова в долината отзад.

Как само се зарадваха двете приятелки, че отново са заедно, даже се разцелуваха.

— Ах, колко съм щастлива, че те виждам — каза Голямата вълна.

— И аз съм много доволна — отвърна Малката.

— Знаеш ли какво, я да се слеем и да станем една вълна, за да сме винаги заедно — предложи Голямата вълна.

— Хайде — съгласи се Малката и дори подскочи от радост. Така двете вълни се сляха и се образува езерото, прочуто с анемониите си.

РИБА С ПЪРЖЕНИ КАРТОФИ



Корморанката Алис живееше върху една шамандура в пристанището на Голуей.

Нощем тя спеше, а денем заставаше на ръба на шамандурата, проточваше шия и вперваше поглед в зелената вода да търси храна. Щом видеше някоя риба, гмуркаше се във водата и скоро излизаше, стиснала рибата в човката си. Подхвърляше я във въздуха, разтваряше широко човка и ловко я улавяше.

Алис обичаше риба. И въпреки че ядеше риба на закуска, на обяд, със следобедния чай и на вечеря, тя не й омръзваше.

Веднъж едно яребиче на име Денис мина наблизо. То беше ходило на гости на баба си и сега се прибираше вкъщи, в тресавището. Денис беше изморен от летенето. Затова, когато погледна надолу и видя Алис, стъпила на ръба на шамандурата, побърза да кацне при нея. Тя също се зарадва на госта и рече:

— Надявам се да останеш за чая. Днес ще сервирам чай с риба.

— Риба ли? — възкликна Денис. — Никога не съм опитвал риба. Вкусна ли е?

— Вкусна и още как! — отвърна Алис. — На света няма нищо по-вкусно!

После се гмурна във водата и скоро се върна, стиснала в човката си сребриста риба. Подаде я на Денис, а той я разгледа любопитно и попита:

— А как се яде това нещо?

— Ето така! — Алис подхвърли рибата във въздуха, ловко я улови и я глътна. — Чакай малко, сега ще ти донеса друга. — И

побърза да се гмурне отново в морето.

Този път се върна със съвсем дребна рибка.

— Опитай тази! — рече на Денис.

Той подхвърли рибката във въздуха, раззина малката си човчица, колкото можа и „Ам!“ — глътна рибката.

О, боже! Никак не му хареса. Ама никак!

— Вкусно ли беше? — поинтересува се Алис.

— Да, благодаря — отвърна Денис, който беше добре възпитан. — Доста приятна беше на вкус.

— Чакай тогава, ще ти донеса още — рече Алис.

— Не, не! — побърза да я спре Денис. — Наистина не мога да остана повече. Благодаря ти за всичко. Довиждане!

И Денис отлетя към къщи, където се наспа добре сред изтравничетата. Събуди се късно на другата сутрин и веднага се сети за корморанката. „Колко умна и любезна птица е тази Алис — помисли си. — Смятам да я поканя на чай в събота.“

Речено-сторено. Денис написа писмо, с което канеше Алис на чай и го пусна в града.

До Корморанката Алис
Шамандурата
Пристанището на Голуей

Алис много се зарадва, когато получи писмото и побърза да отговори, че приема поканата. Писмото си адресира така:

До Яребичето Денис
Четвъртата туфа изтравничета вдясно
Тресащицето до игрището за голф
Голуей

В събота Денис стана рано и се зае да почисти за посещението на Алис. И тъй като беше изключително интелигентно яребиче, той предвиди, че кормораните не ядат зрънца и плодове като птиците,

които живеят на сушата. А понеже знаеше какво най-много обича Алис, литна до града и донесе голям пакет риба с пържени картофи, увити във вестник.

Скоро се появи и Алис. Денис беше приготвил чая и двамата си устройоха чудно угощение. Алис не беше яла пържени картофи, но щом ги опита, възкликна:

— Мммм! Риба с пържени картофи е много по-вкусно, отколкото просто риба. Може ли пак да дойда на чай?

— Разбира се, идвай всяка събота — покани я Денис.

И тя започна да му гостува всяка събота, а той я гощаваше с риба и пържени картофи.

АВТОБУСЧЕТО, КОЕТО СЕ СТРАХУВАШЕ ОТ ТЪМНОТО

Имаше едно време едно червено автобусче, което живееше в гаража с майка си и баща си. Всяка сутрин зареждаха тримата с бензин, масло, въздух и вода, а после те возеха хората от селото, където живееха, до големия град край морето и обратно.

Автобусчето беше минавало по този маршрут много пъти, но само през деня, никога нощем, защото ужасно се страхуваше от тъмното. Веднъж майка му каза:

— Слушай сега да ти разкажа една приказка:

„Някога, много-много отдавна, тъмното се страхувало от автобусите. Един ден майка му рекла: «Не трябва да се страхуваш. Още е ден, но ако ти не се покажеш, за да се стъмни над света, хората няма да знаят, че е време да си лягат. Звездите няма да разберат, че трябва да изгреят на небосвода. Така че, давай! Опитай, бавно и полека».

Така тъмното, което се криело зад слънцето, излязло и полека запълзяло по улиците и край къщите. Край него профучавали автобуси. Тъмното решило да бъде смело и продължило да пълзи нататък. Запалили уличните лампи, а автобусите светнали фаровете си.

Тъмното обаче не се предавало и продължило нататък. Не щеш ли, преди да разбере какво става, един автобус го прегазил, като свирнал силно с клаксона си. Каква изненада! На тъмното му станало приятно. Е, усетило лек гъдел, но все пак чувството било много приятно!

След това и други автобуси минали през тъмното със светналите си фарове. Хората, които си купували билети вътре, ставали от седалките или се настанявали удобно и изобщо си прекарвали доста добре.

Още по-късно, когато изгряла луната, тъмното се заиграло на криеница между автобусите. А на сутринта слънцето се показало и

отвело тъмното при майка му. Никога повече то не се страхувало от автобусите.“

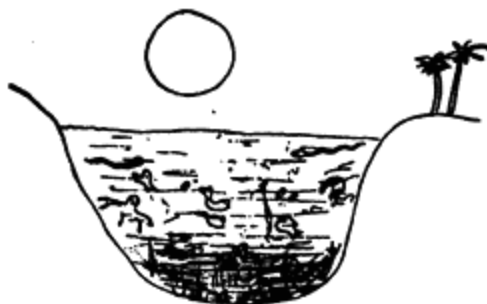
Когато приказката свърши малкото автобусче каза:

— Сега съм готов да изляза навън, мамо.

Шофьорът дойде, запали мотора и включи фаровете. Започнаха да се качват хора и да се настаняват по седалките, а кондукторът удари камбанката и автобусчето потегли навън в тъмното, направо по „Хайстрийт“, към големия град край морето.



ЧЕРВЕНАТА ШАПКА



Някога много отдавна една малка рибка плуваше в морето заедно с другите малки рибки. Водата под нея изглеждаше тъмна и колкото по-дълбоко се спускаше рибката, толкова по-тъмно ставаше. Но щом погледнеше нагоре, виждаше синьото небе и една червена шапка.

„Много искам тази червена шапка!“ — реши рибката, сбoguва се с останалите рибки и заплува нагоре, все по-нагоре и още по-нагоре, докато не излезе на повърхността. Наоколо си виждаше само морето и големите кораби, а над тях — синьото небе с пухкавите бели облаци и червената шапка.

Рибката се опита да доплува още по-нагоре, но въпреки всичките ѝ усилия не успя да излезе по-високо от повърхността на водата. Затова извика на един гларус, който тъкмо минаваше оттам:

— Господин гларус, моля ви, литнете високо-високо и ми донесете онази прекрасна червена шапка. Много бих искала да я имам.

Но гларусът отвърна:

— По-добре се прибирай, рибке, преди да съм те схрускал на закуска.

Сетне се гмурна след малката рибка и протегна острата си жълта човка да я улови, но рибката се стрелна надолу във водата и успя да избяга.

После рибката видя един рибар, седнал в лодката си с дълга въдица с кукичка на края. Показа глава от водата и извика:

— Господин рибар, бихте ли опитали да уловите онази червена шапка в небето с дългата си въдица?

— Ти по-добре внимавай да не уловя теб — отвърна рибарят, замахна с въдицата си три пъти и метна кордата с кукичката към рибката. Пропусна за малко и рибката успя да се спаси.

Малко по-късно рибката стигна една река, а на брега един слон си тананикаше следната песничка:

*„Слонът е едър и дебел.
Похапва си добре.
Обича да седи и да яде
трева и ягодово желе.“*

Рибката извика:

— Господин слон, бихте ли протегнали дългия си хобот да уловите онази червена шапка в небето?

И слонът протегна хобота си, колкото може. Но колкото и да се протягаше, не успя да стигне червената шапка.

— Сега ще ти кажа какво ще направим — рече накрая. — Ще те вдигна с хобота си и ще те подхвърля нагоре, за да си хванеш сама шапката.

Речено-сторено. Вдигна той рибката с хобота си и я подхвърли високо-високо в небето, над пухкавите облаци. Рибката се огледа наоколо и разбра, че червената шапка всъщност е слънцето.

После падна обратно в морето с най-силния плясък, който някога сте чували.

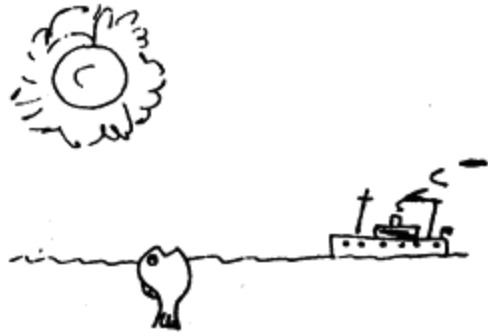
Останалите рибки я наобиколиха и взеха да разпитват:

— Защо се връщаш без червената шапка?

— Това не е червена шапка — рече им рибката. — Това е слънцето.

Рибките се разсмяха и взеха да ѝ се подиграват:

— Не ставай смешна. Разбира се, че е червена шапка — сетне отплуваха да си играят.



НОСОРОГЪТ И ДОБРАТА ФЕЯ

Преди доста години, когато всички бащи бяха малки момченца, живееше един носорог на име Сам.

Той беше много, много дебел, но въобще не се тревожеше от това. Всъщност беше един щастлив носорог. Всяка вечер преди лягане той пееше следната песничка:

*„Носорогът-рогът-рогът,
хапва доста, понеже
е тъй широк
и има много място.“*

След това изяждаше сто шоколадови бисквити, изпиваше чаша мляко и чак тогава заспиваше.

Цяла нощ той сънуваше и то все един и същи сън. Сънуваше, че го гъделичкат. Най-напред се започваше с леко погъделичкване, после гъделичкането ставаше все по-сериозно и по-сериозно, докато Сам започнеше да се върти толкова силно в леглото, че накрая падаше на земята.

И тъй като беше голям и дебел, чуваше се едно яко: „Бум!“. Хората, които живееха наоколо, постоянно се оплакваха и повтаряха, че Сам е много лош носорог, щом като вдига такъв шум.

Бедният Сам не знаеше как да постъпи. Затова отиде да се посъветва с мъдрия стар бухал, който живееше в дъбовата хралупа. Бухалът се казваше Джо. Той можеше да събира и умножава, да чете и пише, а всеки петък пилеше ноктите си.

Сам разказа на Джо, че постоянно пада от леглото и че съседите се оплакват от шума и го попита какво да направи, за да спре да се върти и да пада.

— Е, ще трябва да помолиш добрата си фея за помощ — рече му Джо.

— Добре — отвърна Сам. — Така и ще сторя.

И той си пожела феята да му се яви, сетне си го пожела още веднъж и още веднъж. При третото пожелаване в тревата се чу лек шум и добрата фея изникна пред Сам. Беше красива като лютиче, а в дясната си ръка държеше сребърна вълшебна пръчица.

С нея тя потупваше Сам по носа, докато той ѝ разправяше за неприятностите си — как изяжда сто шоколадови бисквити и изпива чаша мляко в леглото, преди да заспи, как сънува, че го гъделичкат и се върти толкова силно, че накрая пада от леглото, а съседите се оплакват.

— Ама че си глупав — рече накрая феята. — Помисли си колко трохи падат в леглото, ако изяждаш по сто шоколадови бисквити. Ясно защо усещаш гъдел и падаш на земята.

— Но какво да направя? — възкликна Сам. — Ако не се храня добре на вечеря ще отслабна.

— Сега ще ти кажа как ще постъпим — успокои го феята. — Ти само затвори очи и не поглеждай.

Сам затвори очи, а феята замахна с пръчицата си към бухала Джо. В миг той се превърна от бухал в канарче.

— Ей, какво става! — извика възмутен Джо.

— Не се сърди — рече феята, — а помисли какви вкусни трохи ще се наложи да кълвеш.

— Добре де, нека да съм канарче — отвърна Джо.

После накокошини жълтите си перца и запя:

*„Пръсти и палци,
пръсти и палци.
Зимата е студена,
а аз ще кълва трохите ти.“*

Сам отвори очи.

— Ще кълвеш трохите ми? — повтори той. — Ама разбира се, точно това ми трябва! О, благодаря ти, добра фею! Много ти благодаря! Сега няма да ме е гъдел, няма да се въртя и да падам от леглото.

— Довиждане! — сбогува се добрата фея, целуна Сам и Джо, махна с ръка и изчезна.

Сам се прибра у дома с Джо. Двамата заживяха щастливи заедно, а Сам спря да сънува, че го гъделичкат, да се върти и да пада от леглото. Всички съседни казваха за него, че е един много добър носорог и че е голям късмет да има добър приятел, който да кълве трохите му.

Понякога рано сутрин, когато отидеше на речния бряг, Сам си тананикаше:

*„Пръсти и палци,
пръсти и палци.
Джо е жълт
и кълве трохите ми.
И затова от леглото
аз вече не падам.
Няма «Бам!», нито «Бум»,
нито «Пляс!», нито «Дум!»
заради Джо,
който е жълт и добър,
аз спя спокойно
като нормален носорог.“*

ПЕТЛЕТО-ВЕТРОПОКАЗАТЕЛ И СЛЪНЦЕТО

Живееше едно време едно петле-ветропоказател. Викаха му Коки. То беше изработено от мед, освен едното му краче, което беше от желязо. Коки се перчеше навръх камбанарията на църквата, която пък бе построена на върха на един хълм.

Изад този хълм всяка сутрин изгряваше слънцето. Изглеждаше, че от него до небето е съвсем близо, толкова, че ако рече, Коки може да го докосне с медното си крилце.

Сутрин слънцето винаги беше много гладно. Любимата му закуска беше препечена филийка или както я наричат англичаните — тост.

Една сутрин слънцето приготвяше закуската си, но му се стори, че някой го гъделичка. Погледна надолу, но не видя друго, освен петлето-ветропоказател и църковната камбанария.

То се почеса, огледа се още веднъж и понечи да допече филийката си, но тя беше изгоряла.

Слънцето се ядоса и изгуби доброто си настроение. Скри се зад един облак и цял ден не излезе оттам.

На другата сутрин се случи същото — тъкмо препичаше една филийка за закуска, когато усети, че някой го гъделичка. Погледна надолу, почеса се и когато се обърна пак към филийката — тя вече приличаше на въглен.

Този път слънцето се ядоса не на шега, хвърли изгорялата филийка и накара облака да я полее с дъжд. На земята настана същински потоп с мълнии и гръмотевици. Страшно нещо!

На следващата сутрин слънцето стана по-рано и отново се зае да приготвя закуска. Обаче малко преди тя да стане готова, усети, че някой го гъделичка. Този път слънцето се почеса, без да отделя очи от филийката. Да, но това не помогна, мъчеше го ужасен гъдел, така че накрая все пак погледна надолу. И това беше достатъчно, за да изгори

закуската. Едва за миг сведе очи слънцето и филийката му стана на въглен.

Слънцето не каза нищо, само кръстоса пръсти и преброи до десет и после до още десет, докато не се почувства по-спокойно.

На другата сутрин, когато дойде време да приготви закуската си, слънцето включи скарата, но не сложи на нея филийка. Зачака. Не мина и минута и усети, че някой го гъделичка.

Слънцето спокойно остави скарата и погледна надолу, но пак не видя нещо друго, освен петлето-ветропоказател и църковната камбанария. Погледна по-внимателно, после още по-внимателно и най-сетне разбра, че всъщност Коки го гъделичка с медното си крилце.

— Виж ти, виж ти! — учуди се слънцето. — Ти ли ме гъделичкаш? Знаеш ли, че заради тебе три дни подред филийките ми изгарят? Ама, че си досадник, Коки!

— Моля те, прости ми! — каза Коки. — Не съм искал да изгарям филийките ти, гъделичках те, за да те разсмея.

— Повече не прави така! — помоли слънцето.

— Няма — обеща Коки.

На другата сутрин слънцето стана и както винаги се зае да си приготвя закуска. Този път никой не го гъделичкаше, така че филийката изобщо не изгоря.

Тогава слънцето препече още една филийка, намаза я с масълце и я подаде на петлето-ветропоказател.

— Ама че вкусно! Благодаря ти, слънчице! — възкликна Коки и се завъртя три пъти на един крак. — Кукуригу! Кукуригу! Куку-ри... Ку-ку... Ку... Кх! Кх! Кх! — закашля се то, защото в гърлото му влезе трошичка.

— Ама, че си глупав, Коки — каза слънцето и го потупа по гърба. — Ех, глупаче!

И то се разсмя, и се смя, и се смя цял ден.

ПРИКАЗКА ЗА ЗЗЗЗЗЗ



Някога много отдавна живееше един кит на име Ники. Той беше толкова голям, колкото редица от тридесет и три момичета и момчета.

Повече от всичко друго Ники обичаше мед.

Той имаше приятелка, която се казваше Зззззз. Ето тук нейна снимка. Зззззз беше дребна мушица, която живееше в мамината кухня.

Един ден Зззззз се разхождаше по тавана на кухнята, когато видя на стената бележка, закачена от мама. Затова Зззззз се спусна надолу, кацна на кухненската маса и прочете бележката.

„Зззззз,
моля те, върви си!“

— Е-е — помисли си Зззззз, — това е много нелюбезно! Аз пък ще отида при Ники. Той поне ме обича.

И тя се сбогува с котарака Марми и излетя през прозореца.

Щом излезе навън, видя пчели, които събираха мед.

— Бих искала да съм пчела — рече си Зззззз, — за да събирам и аз мед.

Но тъй като не беше пчела, това беше невъзможно.

Обаче пък много искаше да занесе малко мед на Ники. Затова седна да помисли.

Тогава една нейна приятелка — пчелата Бъзззз — дойде и кацна до нея.

— Какво толкова си се замислила? — попита я.

— Ами, ето какво — отвърна Зззззз. — Искан ми се да занеса мед на моя приятел Ники. Местя се да живея при него и ми се ще да му занеса някакъв подарък. Само че не знам как се събира мед.

— Слушай сега какво ще направим. — И Бъззззз прошепна нещо в ухото на Зззззз.

Зззззз остана много доволна и отлетя към морето, където живееше Ники. Когато стигна, завари Ники да спи дълбок следобеден сън. Зззззз мина на пръсти покрай него, като внимаваше да не го събуди, взе един буркан, отвори капака му и зачака.

Скоро чу жужене, което се усиляваше все повече и повече, а накрая се появи една пчела. Тя влетя право в буркана и изсипа вътре кофичката си с мед.

Сетне долетяха още пчели, които също изпразниха кофичките си. Надойдоха стотици пчели и всички те сипваха мед в буркана, докато той се напълни. Накрая те се сбогуваха със Ззззззз и отлетяха обратно в градината, където живееха.

Тогава Ники се събуди и щом видя буркана с мед от Ззззззз, отвори широко уста и Ззззззз изля меда вътре.

— Мм-м-м, това беше много вкусно! — облиза се Ники и за благодарност млясна Ззззззз с една лепкава целувка. После се прозя. — Къде ли е Ззззззз? Хм, да не е отлетяла. Е, добре. Мисля да подремна още малко.

Но Ззззззз не беше отлетяла, просто беше залепнала за Ники. Тя се мъчеше с все сила да се освободи. Първо дръпна едното си краче, после едно след друго и останалите и накрая успя да се отлепи. Реши да се поразходи по гърба на Ники. И понеже приятелят ѝ беше много дълъг, докато стигне опашката му, мина почти час.

Докато се върне, Ники се беше събудил и двамата се позабавляваха чудесно с една от любимите игри на Ззззззз, която се състоеше в следното — Ззззззз се настаняваше върху ноздрата на Ники, а той я изстрелваше с все сила във въздуха. Капитаните на минаващите наблизко кораби ги гледаха през биноклите си и повтаряха:

— Майко мила, как се забавляват тези двамата!

ПИНГВИНЧЕТО

Имаше едно време пингвинче на име Йън. То живееше на Южния полюс, заедно с майка си.

Един ден, както си седеше на ледената планина, неочаквано предният ѝ край се отчупи и Йън остана на малък леден блок сам във водната шир.

Леденият блок пое по течението и достигна Карибско море. Там живееше костенурката Джок.

Както си плуваше на спокойствие в морето, Джок изведнъж видя нещо, което така и не разбра какво е.

„Какво ли е пък това? — рече си Джок. — Прилича ми на пингвинско задниче, гледано от долу нагоре през ледено блокче. Мисля, че е точно това.“

Джок изплува над водата и видя Йън, седнал върху леденото блокче.

Двамата бързо се сприятелиха. Играеха заедно, плуваха наоколо, влизаха в подводните скали.

Един ден Джок каза:

— Искаш ли да видиш как се прави супа от костенурки?

— Искам! — отговори Йън.

— Става, но най-напред ще ти разкажа как се приготвя — каза Джок. — Първо избираш хубав, горещ ден, когато слънцето най-силно пече. После слагаш голяма консервена кутия на плажа, пълниш я с три-четвърти сладка вода и четвърт морска. След това трябва да намериш костенурка, която да влезе в кутията, както се влиза в нагорещена вана. Когато ѝ стане много горещо, костенурката излиза от кутията и влиза в морето да се поразхлади. На нейно място влиза друга костенурка и тя стои, докато ѝ стане горещо, а после отива в морето да си плува. За да се приготви така супата от костенурки в консервена кутия, трябва пет костенурки. Когато супата е готова, един човек идва и прелива супата от голямата кутия в по-малки, запечатва ги с капачета и им лепва етикет. Така, а сега да идем да видим как става работата.

Когато изплуваха на брега, видяха две големи консервени кутии и десет костенурки, които приготвиха супа от костенурки.

— Брей, че интересно! — каза Йън. — Обаче аз трябва да си отида вкъщи, защото мама сигурно вече се тревожи.

— Наистина трябва — отвърна Джок. — Но ще се наложи да плуваш дълго до дома, затова е по-добре да направим нещо друго. Ще те сложим в една от тези кутии и ще те пратим по пощата.

Така и стана. Йън влезе в консервената кутия, а Джок запечата капачето. После задраска надписа „Супа от костенурки“ и вместо него написа „Супа от пингвинче“. След това залепи марки и я занесе в пощата.

Още на следващия ден пощальонът почука на ледената планина, където живееше майката на Йън и ѝ подаде консервената кутия.

— Благодаря! — каза пингвинката. После остави кутията на пода и продължи да чисти. Но в един момент погледна кутията и видя етикета.

— Ха, супа! — каза си тя. — Чудесно, чудесна супа!... Моля! Супа от пингвинче? Помощ! Помощ! — Тя намери отварачката за консерви, отвори кутията и оттам излезе Йън.

НЕЛСЪН И ЯРКАТА

В един летен ден лорд Нелсън си седеше, както обикновено, на върха на високата си колона, когато към него приближи едно облаче.

— Моля те, измий ми лицето — рече му лорд Нелсън.

— С удоволствие — отвърна облачето и поля адмирала с дъждец, докато лицето му не блесна от чистота.

— Благодаря ти — каза Нелсън. — Предполагам, че си вълшебно облаче, нали?

— Да, адмирале, вероятно съм — съгласи се облачето.

— Естествено, че си вълшебно — рече лорд Нелсън. — Само вълшебните облаци могат да говорят. Но знаеш ли, малко облаче, колко съм самотен тук горе, където няма с кого дума да разменя.

— Ами просто погледнете през далекогледа си, сър — посъветва го облачето, — и ако видите някого, с когото ви се прииска да поговорите, аз ще отида да му кажа.



И така лорд Нелсън доближи далекогледа към здравето си око и огледа целия площад „Трафалгар“ и малката съседна уличка „Сейнт

Мартинс Лейн“. Именно на „Сейнт Мартинс Лейн“ видя една ярка да пресича напред-назад улицата.

— Защо това пиле пресича улицата? — попита лорд Нелсън.

— Не знам — отвърна облачето. — Да го повикам ли?

— Да, моля — рече лорд Нелсън.

А облачето отиде при ярката и ѝ каза:

— Лорд Нелсън желае да разговаря с теб.

Ярката се почувства много горда и застана под колоната на адмирал Нелсън. Лордът спусна една връвчица и ярката се покатери по нея чак до върха на колоната. Нелсън остана много доволен, че я вижда.

— Как се казваш? — попита той.

— Марта, милорд — отговори ярката.

— А защо кръстосваш напред-назад улицата? — зачуди се лорд Нелсън.

— Ами ето защо, милорд. Когато снеса яйце от едната страна на улицата, някой там ще може да закуси с него. Тогава пресичам, за да снеса яйце за закуска на някой от другата страна на улицата.

— Яйце за закуска! — размечта се лорд Нелсън. Сетне въздъхна тежко и една сълза се търкулна по бузата му.

— Не плачете, милорд — рече Марта. — Ако искате, ще остана при вас и всяка сутрин ще ви снасям яйце за закуска.

Точно така и стана.

Понякога малкото облаче наминава, за да пусне дъждец, докато измие лицата им, а понякога тримата просто си бърбят.

Лорд Нелсън вече не е самотен и винаги има прясно яйце за закуска.

ОХЛЮВЪТ ОЛИВ И КАНАРЧЕТО ГИЛБЪРТ

Преди хиляди години, когато кралят на Типерерия беше съвсем млад, в дъното на кралската градина живееше канарче в златна клетка.

Птичето се казваше Гилбърт. Една сутрин, докато гълташе лакомо закуската си — корнфлейкс с мляко и захар, една трошичка отиде в кривото му гърло и го задави. Гилбърт започна да кашля, и кашля, и кашля...

Кашляше толкова силно, че охлювът Олив, който живееше в другия край на градината, силно се притесни. Той реши да отиде при Гилбърт и да го потупа по гърба, докато спре да кашля.

Но най-напред Олив изпрати бележка на майка си, за да я уведоми къде отива.

„До мисис Г. Охлюва,
Картофената леха,
Дъното на градината,
Кралския дворец,
Типерерия“

Сетне потегли. Цял ден се пържи под палещите лъчи на слънцето, но продължаваше смело напред, решен да помогне на всяка цена. Най-после, по залез, стигна клетката на Гилбърт.

Бедничкият Гилбърт продължаваше да кашля, затова Олив го тупна по гърба с рогцата си, колкото сила имаше. О, какво облекчение изпита Гилбърт! Потупването прокара трохичката, която беше заседнала в гърлото му и кашлицата спря. Птичето беше тъй довошно, че чак запя от радост.

Олив слушаше като омагьосан. Струваше му се, че може да остане така с часове и си помисли колко доволен би бил, ако можеше и той да пее.

След тази случка Олив и Гилбърт се сприятелиха и почти всеки ден пиеха чай заедно.



МРАВКАТА И ЗАХАРТА



Леля Луси имаше къща с градина. Тя обитаваше къщата, а в градината живееха стотици мравки. Веднъж една мравка на име Томи рече:

— Отивам да потърся нещо за ядене.

Сетне пропълзя под задната врата, пресече кухнята, покатери се по вратата на кухненския шкаф, стигна до ключалката, скочи през нея и се озова вътре в шкафа. Огледа се и видя голяма купа със захар.

— О, точно това, което обичам най-много — зарадва се мравката, седна и почна да хрупа захар, която много ѝ се услади.

Мравката не спираше да яде, ставаше все по-дебела и по-дебела, докато се натъпка така, че наистина не можеше да погълне повече и трошица. Тогава реши да си върви и понечи да се мушне обратно през ключалката на кухненския шкаф. Да, но беше така надебеляла от захарта, че ключалката се оказа тясна.

Бедната Томи седна и заплака. Знаеше, че майка ѝ ще я чака, затова отново опита да се промуши през ключалката, но и този път не успя, беше прекалено дебела.

Реши да чака и за да отслабне, започна да прави упражнения. Навеждаше се да пипне пръстите на краката си, поемаше си дълбоко дъх, после леко прилякваше, раз-два, раз-два. Също така тичаше в кръг из шкафа, докато най-после видя, че е отслабнала достатъчно.

Тъкмо се канеше да пропълзи през ключалката, за да се прибере у дома, усети, че ѝ прималява от глад и си рече:

— Ще отида да си хапна съвсем малко, преди да поема на път.

Върна се и хапна малко захар, но тя така ѝ се услади, че реши да се наяде добре, за да има сили да извърви дългия път към къщи. Когато

реши, че е време да тръгва, Томи пак не можа да мине през ключалката. Оказа се, че е прекалено дебела. Така че зачака отново, като правеше упражненията с голямо постоянство, докато отслабна достатъчно. Тогава пое към къщи.

И този път ѝ прималя от глад, но вече знаеше, че не бива да яде захар. Така че пропълзя през ключалката, спусна се по вратата на кухненския шкаф, прекоси кухнята, мушна се под задната врата и излезе в градината.

Когато се прибра у дома, разказа на майка си за захарта. Тя извика другите мравки и им рече:

— Хайде да навестим леля Луси.

И така всички мравки прекосиха градината, минаха под задната врата, пресякоха кухнята и коридора, стигнаха дневната на леля Луси, разходиха се по килима, покатериха се по крака на фотьойла и скочиха в скута на леля Луси.

Тя се зарадва да види мравките, а Томи ѝ разказа за приключението си — как влезе в шкафа, преди да е яла захар и как не можа да излезе след това.

Накрая леля Луси обеща винаги да оставя чинийка със захар на пода в ъгъла на кухнята. А мравките ѝ благодариха, разцелуваха я за сбогом и се прибраха у дома.



КВАКАЩАТА ПОЩЕНСКА КУТИЯ

Имаше едно време една пощенска кутия. Тя беше много красива и зорко пазеше поверените ѝ писма, докато пощальонът не минеше да ги събере.

Съвсем близо до пощенската кутия издигаше снага улична лампа. Двете бяха големи приятелки.

Лампата светеше в тъмното, за да могат хората да се приберат у дома или пък да видят добре къде да пуснат писмото си.

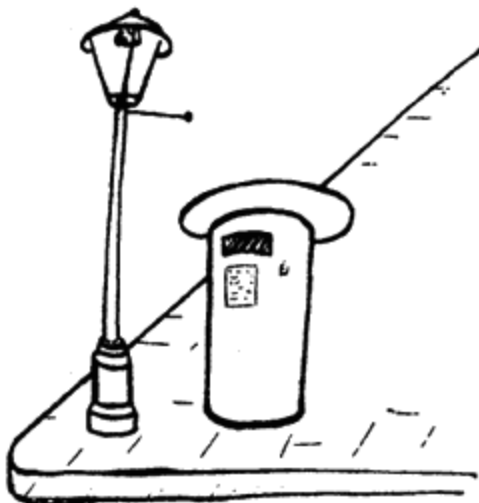
Една вечер лампата рече на пощенската кутия:

— Мисля, че съм настинала, ще кихна.

И тя наистина кихна, при това толкова силно, че светлината угасна.

Така никой не виждаше къде да пусне писмото си. Ами сега?

Тогава оттам мина една патица. Казваше се Миранда.



— Господи — помисли си Миранда, — лампата не свети. Че как тогава ще виждат хората къде е пощенската кутия, за да пускат писмата си?

Сетне се покатери върху капака на пощенската кутия и започна да квака. Тя квакаше ли квакаше, а всички хора, които идваха да пуснат

писмата си и не намираха пощенската кутия, си казваха наум:

— Но за какво ли е цялото това квакане?

И отиваха да проверят откъде идва шума. Така намираха квакащата Миранда, а под нея — и пощенската кутия. Тогава те пускаха писмата си и доволни се прибираха у дома.

ВЪЛШЕБНОТО ДЪРВО

Слънцето огряваше дървото в градината, вятърът нежно се провираше между клоните му, а листата шепнеха: „Пожелай си нещо, пожелай си нещо!“.

Защото това беше вълшебно дърво. Всеки път, когато някой застанеше под него и си пожелаеше нещо, желанието му се сбъдваше.

В къщата до дървото живееше един дебел старец. Казваше се Уилям Кадоган Смайт. Той продаваше сапун в селото и никак не обичаше децата. Един ден застана под вълшебното дърво и рече:

— Искam всички момченца и момиченца, които живеят наблизо, да отидат на луната.

Още недоизрекъл и всички момченца и момиченца от селото се озоваха на луната.

Там беше студено и самотно и някои от по-малките дечица се разплакаха. Но тъй като бяха твърде далеч от майките си, те не ги чуваха.

Щом децата изчезнаха, птичките в клоните на вълшебното дърво спряха да пеят.

Един кос обърна очи към господин Смайт и каза:

— Искam децата да се върнат!

Господин Смайт рече:

— Искam всички деца да са на луната.

А косът повтори:

— Искam всички да се върнат.

Децата съвсем се объркаха. Изобщо не знаеха къде се намират.

Господин Смайт тропна с крак и каза:

— Искam... — но не успя да довърши, понеже косът изстреля:

— Искam господин Смайт да стане добър.

И господин Смайт, който тъкмо се канеше да довърши: „Искam всички деца да отидат на луната“, внезапно промени мнението си, почеса се по главата и каза:

— Пожелавам си всички деца да дойдат на гости у дома този следобед, да ядем кейк и портокалово желе и да пием лимонада. Освен това мисля да спра да продавам сапун и да отворя сладкарница. И няма да разрешавам на никого да ме нарича Уилям Кадоган Смайт. Искam всички да ми викат Бил Смит. Ура! Ура! Ура!

След тези думи птиците в клоните на вълшебното дърво отново запяха.

Слънцето светеше, вятърът нежно се провираше между клоните му, а листата шепнеха: „Пожелай си нещо, пожелай си нещо“.



ДОБРИЯТ ДРАКОН

Имаше едно време един дракон на име Комодо.

Той беше огнедишащ дракон. Хората, които живееха наблизо, ужасно се страхуваха от него. Щом го чуеха, че се задава, тичаха през глава да се крият.

Комодо имаше шест крака и носеше едновременно три чифта обувки, всяка от които скърцаше. Затова хората винаги разбираха, когато се запътеше нанякъде.

Един ден драконът срещна момиченце, което изобщо не се страхуваше от него.

— Защо си толкова свиреп? — попита го то. — Защо бълваш огън, когато някой те доближи?

— Аз, ами, хъм... — взе да заеква Комодо. — Де да знам. Всъщност никога не съм се замислял за това. Дали пък да не престана да се правя на зъл?

— Да, моля те — отвърна момиченцето, което се казваше Сузи.

— Добре — съгласи се Комодо. — Ще опитам.

Двамата се сбогуваха и Сузи се прибра у дома. В това време се стъмни и момиченцето завари всички страшно притеснени, защото Чарли — фенерджията, все още не беше запалил нито един уличен фенер.

Чарли беше в леглото си. Предишната нощ, когато палеше фенерите, той работи до късно и все още се чувстваше ужасно отпаднал. Затова остана под завивките и в момента сънуваше чуден сън — как похапва кифлички с масло.

Кметът, който се казваше Уилям, беше бесен. Чудеше се и се маеше какво да прави с фенерите.

Тогава на Сузи й хрумна идея. Тя изтича обратно до пещерата на дракона и го помоли да дойде с нея в града. Двамата обиколиха градските улици, а Комодо запали с дъха си всички фенери.

Колко доволни останаха хората! Те вече не се страхуваха от дракона, защото разбраха, че той не им мисли злото. От тогава насетне,

всяка година, когато Чарли излезе във ваканция, Комодо идва в града да пали уличните фенери.



БАМ!



В дупката, в стената, в стаята, в къщата, на улицата, в града, в страната, в света, във вселената живееше един мишок на име Албърт.

Той лежеше в леглото си, похапваше сиренце и наблюдаваше един паяк, който се опитваше да се залюлее от една греда на тавана до друга.

Паякът висеше на дълга нишка и се люлееше с все сила. Залюля се веднъж, после още веднъж, а на третия път се блъсна в отсрещната греда, от което му излезе цицина. После пропълзя обратно в паяжината си в много лошо настроение.

Седна да размисли, но реши да излезе и да пробва отново.

Този път успя да се прехвърли.

На Албърт му омръзна да гледа паяка, затова отиде в зоопарка да посети приятеля си — кенгуруто Боб.

Боб имаше нови обувки, с дунапрен в подметките, за да скача по-добре.

Когато Албърт пристигна, Боб тъкмо упражняваше скоковете си.

— Виж колко високо скачам! — извика той и заподскача нагоре-надолу.

Първия път скочи толкова високо, че надникна през оградата. Втория път скочи по-високо — над къщите, третия — още по-високо, така че се извиси над черковната камбанария. Тъкмо тогава мина един

самолет и Боб удари главата си в корема на самолета, от което му излезе огромна цицина.

— Леле, каква цицина! — възкликна Албърт. — Такава получи и паяка, когато си прасна главата в гредата на тавана.

На Боб му беше останал още един скок и този път той скочи толкова високо, че почти стигна слънцето. Когато се приземи, пазачът изми главата му с топла вода, за да не го боли цицината. Накрая всички пиха чай.

След чая Албърт се прибра у дома, стопли вода и изми цицината на паяка.

— Албърт е истински приятел — помисли си паякът, сви се на топка в паяжината си и заспа.



ОРЕЛЪТ И ЗВЕЗДАТА

Имаше едно време един орел на име Дейвид. Той живееше на върха на една планина в Уелс.

От всичко на света Дейвид най обичаше да се рее във въздуха. Веднъж се издигна толкова високо, че доближи една звезда.

На звездата имаше малка къщичка, в която живееше Мери със своето агънце. Дейвид почука на вратата и каза:

— Идвам на гости за чай.

Мери сложи масата и всички се събраха около нея.

— Искаш ли препечена филийка, Дейвид? — попита любезно Мери.



— Н-не, благодаря — отвърна орелът. — Бих хапнал малко агнешко.

— Обаче не си си измил ноктите — рече Мери, вдигна Дейвид и го отнесе в кухнята да се измие. Остави го там да си суши ноктите, върна се в стаята и прошепна нещо в ухото на агънцето.

Дейвид също дойде и седна край масата.

— Искаш ли още една препечена филийка? — обърна се Мери към агънцето.

— Не, благодаря — отговори агънцето, което добре помнеше какво му беше прошепнала Мери. — Смятам да изям един орел.

Дейвид не очакваше такъв отговор и се почувства леко нервен. Затова, когато Мери отново го попита какво иска, той рече:

— Мисля, че бих приел една препечена филийка, моля.

Мери му даде филийката, а когато изпи чая си, Дейвид се сбогува с нея и агънцето и отлетя към къщи.

Същата вечер, преди да си легне, той вдигна поглед към небето и видя как звездата блести високо, високо.

БРЪМБАРЪТ И БУЛДОЗЕРЪТ

Веднъж тигърът, когото наричаха Сам, лежеше на кревата и спеше непробудно.

Слънцето прежуряше и денят беше задушен, но Сам спеше спокойно. Той беше такъв лентяй, че можеше да проспие цял ден.

В това време край него пропълзя бръмбарът Уилям.

— Е, това се казва креват! Истинска прелест! — И той се мушна в кревата и заспа до Сам.

Когато се събуди, Сам беше крайно учуден да види Били (така наричат Уилям на галено). Тигърът не можеше да си представи в постелята му да пълзят бръмбари. Затова си пое дълбоко въздух и опита да издуха бръмбара. Уилям се събуди.

„Днес май е доста ветровито!“ — рече си той и се вкопчи здраво с крачета в постелята.

Сам духаше с все сила, но така и не успя да издуха Уилям.

И тогава реши: „Ако го близна с език, той може да си помисли, че вали дъжд, да изпълзи от кревата и да се прибере у дома“.

И тигърът близна бръмбарът.

— Ах, сякаш заваля дъжд! — рече Били, но вместо да хукне към къщи, пропълзя по-навътре в леглото.

Бедният Сам! Така и не можа да прогони Били от кревата. Така че се отправи през гората към къщата, в която живееше булдозера Бъч.

— Бъч, моля те помогни ми да изгоня бръмбара от леглото си! — примоли се Сам.

— С удоволствие! — рече Бъч.

Двамата се върнаха при леглото на Сам и Бъч опита да изгони Били оттам.

Но Били се държеше здраво. Скоро всички горски животни надойдоха да гледат как Бъч ще пропъди Били.

Завърза се жестока схватка. Бъч гонеше Били, но той не се предаваше. Избутаха ли го от кревата, той веднага се качваше пак.

Най-сетне Бъч изгони Били и той се затътри към къщи да разкаже на своите братя и сестри за великата си битка с булдозера.

А Бъч беше тъй изтощен от схватката, че като видя чистата и удобна постеля на тигъра, си рече: „Я да взема да подремна час-два!“.

Сам излезе от кожата си от яд. Да ти пропълзи бръмбар в постелята — иди-дойди, но цял булдозер — това вече беше прекалено!

И Сам отиде за вода и машинно масло, остави ги наблизо и събуди Бъч:

— Ти сигурно умираш от глад, а Бъч?

— Естествено! — отвърна Бъч.

— Ето там има прясно масло и вода.

Бъч се зарадва, скочи живо от леглото и се зае с маслото и водата. В същия миг Сам се мушна на неговото място и въздъхна с облекчение:

— Най-сетне да си легна в леглото! Сега мога и да поспя.

И той хапна един сандвич, пийна млекце и сладко-сладко заспа.

ЛЪКАТУШЕЩИЯТ ПЪТ

Една синя количка пътуваше веднъж по лъкатушещ път.

— Защо си с толкова завой? — запита го тя.

— Искаш ли да чуеш как бях построен? — вместо да отговори, попита пътят.

— С удоволствие — отвърна синята количка, — хайде, разкажи ми!

— И тъй — заразказва историята си пътят — аз бях направен от работници с кирки и лопати. В началото вървах направо, но след известно време пред мен се появи една заспала крава. Казах й:

— Хей, кравичке, хайде, събуди се! Аз съм новият път и трябва да вървя направо, а ти ми пречиш.

Кравата отвори очи и каза едно „Муу!“. Но не се помръдна, дори когато работниците започнаха да й викат в ушите. Затова се принудиха да ме построят, като заобиколят кравата. Така стана първият ми завой.

Продължихме към полянката, но срещу работниците излезе един бик и така изрева, че те се уплашиха и ето ти — втори завой.

По едно време някой от работниците каза:

— Яде ми се сладолед!

— И на нас ни се яде! — развикаха се и останалите.

Затова те завиха към сладоледаджийницата и си купиха сладоледи. И така се появи третият завой. Като похапнаха, легнаха да спят.

Дойде началникът им и ги събуди:

— Момчета, ставайте! Хайде, че трябва да завършваме този път!

Работниците веднага се заловиха за работа, но понеже бяха още сънени, не забелязаха накъде отиват и свърнаха в грешна посока. И ето ти още един завой, четвъртият!

— Чакайте, чакайте — развика се по едно време началникът! — Тръгнали сте в грешна посока. Трябва да вървите натам! — Той посочи в друга посока. Те спокойно направиха петия завой и продължиха работа.

Не след дълго видяха една квачка с наскоро излюпени пиленца.

— Може ли да си прибереш пиленцата? — учтиво попитаха работниците. — Стойте точно на пътя ни.

— Моля, почакайте — отвърна квачката. — Остана ми да излюпя само още едно яйце.

— Не можем да чакаме! — казаха работниците. — Нямаме време. — И ето че ме достроиха като заобиколиха квачката и пиленцата ѝ.

Когато свършиха, работниците оставиха инструментите, а началникът ме погледна:

— Ти май не стана прав, а? — каза ми. — Но не се безпокой, няма страшно. — Каза и си тръгна.

— Сега виждаш защо съм толкова лъкатушещ, синя количке — рече пътят.

— Да, виждам — отвърна количката. — Но аз много обичам да карам по лъкатушещи пътища! Би-биип!

КОНЯТ И ЯБЪЛКОВОТО ДРЪВЧЕ



В градината растеше едно ябълково дръвче, което трябваше да ражда плод.

Като разбра това, един кон дойде при дръвчето и реши да почака, докато се родят ябълките, за да се наяде до насита.

— Искам да изям всички ябълки — рече конят на дръвчето.

Дървото, разбира се, се зарадва, но нещо започна да го тревожи. „Ха сега, какво да правя като не знам как се раждат ябълки?“ — рече си то. Под него растеше магарешки бодил и дръвчето реши да се посъветва с него.

Магарешкият бодил сподели с него опыта си в раждането на ябълки.

Ябълковото дръвче послуша съветите на бодила и есента роди магарешки бодли вместо ябълки.

Стана му мъчно. Докривя му и на магарешкия бодил, който наистина искаше да помогне. Но най-мъчно му беше на коня.

— Сега ще трябва да чакам до другата есен да се родят ябълки! — въздъхна конят.

Ябълковото дръвче се хвана в ръце и реши на следващата есен да роди ябълки. Веднъж обаче, една катеричка подскачаше по дръвчето и то я попита как смята, че трябва да се раждат ябълки. Катеричката обясни какво мисли и дръвчето го запомни. Същата година се родиха катерички, вместо ябълки. Те скачаха от клон на клон, накрая изпопадаха по земята и избягаха.

На дървото и коня им стана още по-мъчно. Един ден при тях дойде собственикът на градината с жена си. Клоните на дръвчето зашумяха и фермерът го посочи:

— Виждаш ли го това ябълково дърво. Първата година роди тръни, а втората — катерички. Какво ли ще роди тази есен?

— Виж ти, дърво, пък ражда катерички! — възкликна жена му. — Ами ако то, горкото, не знае как да роди ябълки?

— Сигурно е така! — плесна се по главата фермерът и взе да разправя как трябва да се раждат ябълки. Жена му беше напълно съгласна с него.

Дървото изслуша съветите с внимание, запомни ги и на следващата година роди бебенца, вместо ябълки.

Най-доволна остана жената на фермера, която много обичаше бебенца.

— Колко са приятни за гушкане, колко са мили! — нареждаше тя. — И как хубаво ухаят на мляко!

Тогава, обаче, всички бебета се разреваха и вдигнаха — боже, какъв шум!

Конят дълго, дълго се замисли над ситуацията и изведнъж каза:

— Мисля си, как ли трябва да се раждат коне?

Дръвчето също се позамисли и след това му сподели как трябва да се раждат кончета.

Конят запомни всяка дума на дръвчето. След няколко дни ябълковото дръвче на свой ред запита коня:

— Конче мило, би ли ми казало как според теб трябва да се раждат ябълки?

Конят това и чакаше — повтори дума по дума онова, което му бе казало дръвчето за раждането на кончетата.

— Ще послушам и твоя съвет — каза дръвчето и почувства някаква сигурност в себе си.

„Та ти ще послушаш собствения си съвет! — рече си конят. — То така е и редно да бъде!“

Конят се оказа прав и на другата есен дръвчето бе отрупано с чудесни червени ябълки!

„Хруп, хруп, хруп! — похапваше конят. — Много обичам ябълки!“



ОРИЗОВИЯТ ПУДИНГ

Имаше едно време един оризов пудинг, който стоеше потиснат в шкафа до сиренето.

— Какво да правя? — каза разплакано той. — Мери и Джон не искаха да ме изядат на обяд!

— Недей да се тревожиш! — успокои го сиренето. — На твое място щях да помоля детските сънища да ми помогнат.

— Детски сънища ли? — зачуди се пудингът, който изобщо не бе чувал за тях. — А те кои са?

— Ясно, не знаеш нищо за сънищата! — рече сиренето. — Вярно, че те приготвиха днес, а аз от седмица съм тук и вече съм ги виждало.

— И къде да ги намеря тези сънища? — отново попита оризовият пудинг.

— Не знам със сигурност — отговори му сиренето, — но всяка вечер, щом майка им ги сложи в леглата и децата заспят, сънищата влизат през прозореца и се сгушват при тях. Най-напред идва сънят на Мери, тъй като тя първа заспива. А като заспи и Джон, идва и неговият сън.

— Можеш ли да ме запознаеш с тях? — попита пудингът. — Знаеш ли дали ще дойдат и тази вечер? Ако дойдат, ще ги помоля да накарат децата да ме обикнат.

— И аз бих постъпил така, ако съм на твое място — каза сиренето. — Знам, че сънищата ще дойдат скоро.

Тогава оризовият пудинг извика през ключалката на котарака Мърмър:

— Би ли ми направил една услуга? Като дойдат сънищата на Джон и Мери, ги помоли да дойдат първо при мен, за да поговорим.

— Става! — рече Мърмър, който се облизваше за оризов пудинг. После се качи на перваза и зачака.

Веднага щом децата заспаха, сънищата пристигнаха. Те тръгнаха към стаята им, но Мърмър ги спря:

— Моля ви да отидете първо в шкафа при оризовия пудинг. Той стои там нещастен, защото децата не го харесват.

— Не харесват оризов пудинг ли? — учудиха се детските сънища. — Ей сега ще оправим работата!

Те отидоха до кухненския шкаф и оризовият пудинг беше щастлив да се запознае с тях.

— Колко се радвам, че дойдохте! — каза той. — Моята молба към вас е да пошепнете на децата, когато заспят, колко съм вкусен в действителност!

— Няма проблеми! — кимнаха сънищата. — Точно това ще им прошепнем. Не се тревожи повече, скоро ще похапнат с теб.

Олекна му на оризовия пудинг.

— Сбогом! — каза им той. — И още веднъж ви благодаря.

Детските сънища влязоха в спалнята, гушнаха се до дечищата и започнаха да им нашепват колко вкусен е всъщност оризовият пудинг. Напомниха им, че в шкафа, при маслото и сиренето, има точно такъв пудинг и той много желае да го харесат. Въобще, на оризовите пудинги много им се иска да бъдат обичани!

След това и сънищата заспаха. На сутринта те се събудиха първи, изчакаха и децата да се събудят и после излетяха през прозореца.

Денят беше чудесен. От сутринта децата играеха в градината и към обяд изгладняха много. Първо изядоха супата, после и второто, а накрая майка им ги запита:

— Искате ли за десерт оризов пудинг?

— Да, да, много искам! — развика се Джон.

— И аз искам, и аз! — включи се и Мери.

Майка им беше твърде изненадана, защото беше свикнала, че децата ѝ не обичат оризов пудинг. Естествено, тя нищо не предполагаше за сънищата. Но децата помнеха думите им. Майка им напълни по една голяма паница оризов пудинг, като сипа и на себе си.

— Джон, нали е много вкусен пудингът? — каза Мери, като загребваше с лъжичката.

— Наистина е вкусен. Точно като в съня ми! — отвърна Джон.

— И ти ли си сънувал оризов пудинг? — учуди се Мери. — Колко странно!

Оризовият пудинг не промълви и дума, страхувайки се, че някой може да го чуе. Но тихичко прошепна на себе си: „Много обичам да ме

обичат!“.



СЛАБИЯТ КРАЛ И ДЕБЕЛИЯТ ГОТВАЧ

В едно кралство живееха един много дебел крал и много слаб готвач. Веднъж кралят заповяда на слабия си готвач:

— Иска ми се да похапна кейк. Направи ми най-пухкавия, най-апетитния и най-хубавия кейк, какъвто въобще някога е правен.

Готвачът взе дълбока тава, две дузини яйца, масло, две кила и половина брашно и много мая.

Разбърка продуктите в тавата, а накрая добави и маята. След това пусна газта и когато фурната се нагорещи, пъкна кейка да се пече.

Не след дълго се разнесе ароматна миризма на кейк и кралят веднага дотърча.



— Ех, че аромат! — викаше той. — Сигурен съм, че ще се получи невероятен кейк.

— Така си е, Ваше Величество! — отговори готвачът. — Това ще е най-пухкавият и най-бухнатият кейк на света. Сложил съм му половин кило мая.

— Браво, браво! — каза кралят. — Но какво е това?

Те гледаха към пещта и видяха как плочата отгоре се надига и изведнъж — „Тряс!“ — разхвърча се на парчета, а през дупката се показва горната коричка на кейка, който набъбваше ли, набъбваше.

— Виж ти, какво си направил! — извика кралят. — Явно си прекалил с маята.

Кейкът все така се надигаше, накрая притисна кухненския таван и той започна да се пропуква.

Кралят и готвачът изтичаха по стълбите и видяха как кейкът вече бе пробил дупка в тавана и растеше към следващия етаж.

— Бързо, бързо — викаше кралят, — направи нещо да го спреш!

Но уплашеният готвач не знаеше какво да направи. Затова, в паниката си, скочи отгоре му да го натисне.

Кейкът обаче, продължаваше да си расте и скоро главата на готвача се удари в тавана. После проби и покрива, а кейкът все така не спираше да се надига...

— Ваше Величество! — изкрещя готвачът. — Моля ви идете и спрете газта!

Кралят изтича надолу и завъртя кранчето на газта. Сетне взе бинокъл и отиде в градината.

Кейкът вече не нарастваше, но беше стигнал високо в небето.

— Какъв загубен готвач! — изкрещя кралят. — Ако не успее да се върне навреме, ще остана без обяд.

После се сети: „Ако накарам готвача да яде от кейка, той ще започне да намалява“. И кралят извика:

— Ей, готвачо, заповядвам ти да изядеш кейка!

— Слушам, Ваше Величество! — отвърна готвачът, като си отчупи парченце. — Ох, с удоволствие ще похапна от този прекрасен кейк!

— Хайде, стига приказки! — извика отдолу кралят. — Гледай да го изядеш бързо, че ще остана без обяд!

— Слушам, Ваше Величество! — повтори готвачът и започна да лапа огромни хапки, колкото може по-бързо.

Но кейкът беше толкова голям, че на готвача му трябваха цели две седмици, за да го изяде. През това време той ужасно надебеля. А горкият крал, който чакаше обедата си, слабееше ли, слабееше.

Накрая вместо дебел крал и слаб готвач, се получи обратното — един много слабичък крал и един ужасно дебел готвач!

— Не се притеснявайте, Ваше Величество — рече готвачът, като стъпи накрая на земята. — Ей сегичка ще ви приготвя вкусен обяд.

Така и стана.



БОДЛИВИЯТ ПЛЕТ

Някога имаше един плет. Той си стоеше някак самотно, защото всички плетове наоколо вече бяха изсечени.

„Колко хубаво ще бъде, ако някоя животинка намери подслон между бодлите и клоните ми“ — мислеше си плетът.

Всъщност, по клончетата на плета, живееше ято врабци.

„Врабците не се броят — разсъждаваше плетът. — С тях не можеш да си говориш. По цял ден си чуруликат помежду си. Пък и много се карат.“

В този момент край него мина един слон.

„Ама че работа! — каза си плетът. — Представям си какво ще е, ако слонът се засели при мен.“

— Здравей, драги ми плет! — поздрави слонът.

— Здравсти, Слоне! — отвърна плетът. — Както те гледам, не можеш да живееш сред бодлите ми. Много си едър.

— Хич не ми е и хрумвало да живея при теб — каза слонът. — Мислех просто да те изям.

— Мен, да ме изядеш? — удиви се плетът. — Заклевам се в тръните и корените си, че по-голяма глупост не съм чувал.

— Е, да, но аз съм гладен! — опита пак слонът.

— Я чакай, ти харесваш ли мармалад?

— Не! — отвърна слонът.

— Аз пък на вкус съм като мармалад — каза плетът.

— Така ли? На мармалад? Хи-хи-хи! — разсмя се слонът! — Щом е тъй, довиждане.

„Виж ти какво беше намислил!“ — каза си плетът.

После забеляза, че към него приближават няколко ловци на коне.

— Преследваме един лисугер — обърна се към плета водачът. — Да си го виждал да минава оттук?

— Лисугер не съм виждал — отговори плетът. — Но преди малко мина един слон.

— Брей, брей! — затюхка се водачът. После изсвири с рог и заедно с ловците препусна напред. Щом отминаха, плетът каза:

— Лиско, вече можеш да се покажеш. Знам, че си тук. Опасността отмина.

— Истина ли е, че оттук е минал слон? — интересува се лисугерът.

— Да — отвърна плетът, — само че не харесваше мармалад. Лиско, искаш ли да заживееш при мен, сред клоните и бодлите ми? — Помисли си, че двамата ще са добра компания. — Кажи, ще останеш ли при мен?

— Женен съм, с три дечица — отвърна лисугерът. — Леговището ми е комфортно. Имам четири стаи и течаща вода. Наблизо. Мисля, че жена ми няма да е съгласна да живее сред бодли, листа и клони. Не обича трънаците. Сбогом!

— Жалко! — въздъхна плетът. — Колко жалко!

В този момент забеляза едно малко бодливо животинче.

— Здравсти! — рече бодливкото. — Тръгнал съм да си търся дом. Всички животни си имат къщички, от хубави по-хубави. Язовецът живее под корените на дървото. Лисугерът си има многоетапно леговище. Бухалът се е настанил в хралупата на дъба, а Зайко си изкопа дупка. И Охлювът си има къщичка на гърба. Само аз си нямам. Аз съм просто един нещастен бодливко.

— Моля? — извика плетът. — Моля те повтори!

— Нямам си дом.

— Не това, онова дето каза след „нещастен“.

— Нещастен бодливко — повтори таралежко.

— Виж ти, късмет! — развълнува се плетът. — Бодливко! Късмет, късмет! Бодливко, бодливко!

Това е края на приказката: накратко — те заживяха дружно и щастливо.

— Тук ми е хубаво! — обичаше да казва таралежът.



ОБУЩАРЯТ И ВРАБЧЕТАТА

Имаше едно време един много лош чичко, който не искаше да храни врабчетата с трохи. Врабчетата бяха много обидени. Зимно време хората от съседните къщи винаги им подхвърляха трохички и само този чичко никога не им хвърляше.

Те живееха на дървото в задния двор на градината му — цели шейсет и четири врабченца, които много обичаха да кълват трохи. Един ден всички се събраха в клоните на дървото, зачуруликаха и измислиха какво да направят.

Врабчетата имаха един приятел-чудак, който живееше на главната улица. Той беше обуцар и поправяше обуцата на хората. Също така можеше да говори на езика на врабчетата. И други обуцари умеят да говорят, защото са свикнали да държат пирончета между зъбите си. Както си държат пирончетата между зъбите, те си свиркат и така врабчетата ги разбират. Този обуцар подсвиркваше чудесно и се разбираше с врабчетата. Затова едно врабче дойде при него и му се оплака от лошия им хазяин.

— Я гледай ти! — викна обуцарят. — Не може така! — После се замисли известно време и накрая рече: — Измислих! Елате всички след една седмица.

— Добре — изпърха врабчето и литна.

Седмичата мина и ето че врабчетата пристигнаха. Влетяха през прозорчето и накацах по масата. Обуцарят отвори една вратичка и каза:

— Вижте какво съм ви измайсторил!

Врабченцата погледнаха и що да видят? — По рафтовете на полички бяха наредени шейсет и четири чифта малки врабешки обуценца. Високи, тъкмо по мярка.

— Хайде, обувайте ги! — нетърпеливо каза обуцарят.

Само че не беше толкова лесно да се обуят, защото обуцарят трябваше да върже на всички врабчета връзките. Известно е, че врабчетата не умеят да си връзват сами връзките на обувките.

Като свърши с всички, обущарят каза:

— Хайде сега идете до къщата на лошия чичко и започвайте да скачате по покрива му.

Врабчетата така и направиха — започна едно подскачане и тропане по покрива — леле, какъв шум се вдигна! Чичкото не издържа и накрая се показва в градината.

— Няма ли да престанете с този шум! — развика се той. — Престанете да тропате с обуща по покрива ми.

— Ще спрем, но обещавай да ни подхвърляш трохички — отговори врабчетата.

— Това ли било? Е, добре! — съгласи се чичкото, после влезе в къщата. Върна се с цяла шепа трохи, които подхвърли на врабчетата. Оттогава не минава и ден, без да ги нахрани с малко трохички.



ОМАГЬОСАНАТА ГАРА



Имало едно време една гара, но всъщност я нямало, защото не се виждала.

Гарата оглеждала железопътната линия в двете посоки. „Точно тук трябваше да бъде — говорела си тя. — А ме няма. Къде ли съм отишла? Целият перон го няма. Къде са носачът на куфари и продавачът на билети от гишетото. Съгласна съм, че съм обикновена провинциална гара, но преди си бях на мястото, а сега просто ме няма.“

Толкова домъчняло на гарата, че заплакала. Изведнъж в далечината свирнал влак.

— Помощ! — започнала да вика гарата.

Тя гледала приближаващия се влак, който бавно спрял, а после се чул ядосан мъжки глас.

— Къде е изчезнала тази гара? Съвсем се е разпуснала — сърдел се кондукторът.

Той слязъл от вагона си и отишъл до локомотива, за да поговори с машиниста.

— Спрях точно до семафора, но гарата я няма — казал машинистът, после помислил малко и продължил. — Преди време наблизко живееше малка вещица в стара заешка дупка. Възможно е тя да е омагьосала гарата и затова да е изчезнала.

В този момент се чул зловещ смях.

— Ха, ха, ха!

Кондукторът, чието име било Албърт, свалил фуражката си и внезапно захлупил мястото, откъде идвал смехът.

— Какъв ужас! — изпискало гласче изпод шапката. — Ако не ме освободиш веднага, лошо ти се пише. Знай, че аз съм зла вещица.

— Ти не можеш да пишеш — отговорил кондукторът. — Няма да те освободя.

— Ще направя магия — заканило се гласчето.

— Не можеш, защото фуражката ми е служебна и вълшебна.

Фуражката си била най-обикновена, но малката вещица повярвала и затова не направила нищо. Тя много се ядосала.

— Ще излезеш на свобода, само ако върнеш гарата на мястото й.

— Добре!

— И обещавай през цялата година да си добра и да не правиш лоши магии.

— Обещавам! Обещавам!



— А сега — продължил Албърт, — ще върнеш ли гарата?

— Да!

— Обещавах ли?

— Ами как да кажа...

— Добре тогава, ще натисна фуражката с един голям куфар.

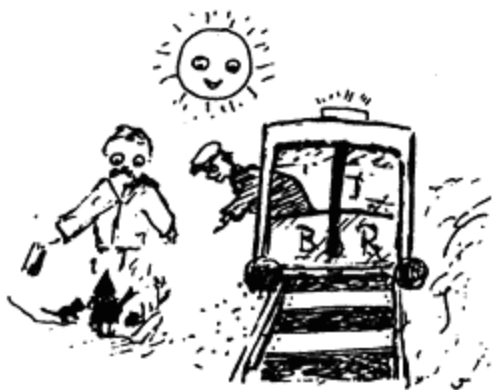
— Обещавам — изпищяла малката вещица.

Албърт повдигнал фуражката си.

На височина малката вещица била колкото жаба, но си имала всичко — включително вълшебна пръчица и черен котарак, голям

колкото монета. Вещицата започнала да мърмори заклинания и лека-полека гарата се появила отново. Всичко си било на мястото — перонът, гишетото за билети с продавача, носачът на багаж и даже пътник, който чакал влака.

— Днес има само един пътник — казал носачът на Албърт и отворил вратата на вагона.



Пътникът се качил.

— Хей, вещице! — извикал Албърт. — Искаш ли да те повозим с влака?

— Приемам с удоволствие — отвърнала малката вещица.

— Качи се в служебния вагон. Там има кученце, с което можеш да си играеш.

Като чула това, вещицата прибрала черното коте в джоба си. Албърт я вдигнал и я сложил във вагона. После надул свирката и локомотивът потеглил.

„Колко съм щастлива, че отново съм на мястото си!“ — усмихнала се гарата.



АНДЖЕЛИНА И КЛОУНЪТ

Имало едно време един тъжен клоун, който работел в цирка. Там работел и един много едър шеф на манежа, облечен в червен мундир, имало тигри, лъвове и слонове. Също така имало маймуни, които карали колелета; тюлен, който можел да балансира предмети върху муцуната и опашката си; акробати, както и един сив кон, язден от ездачка в сребрист костюм.

Оркестърът свирел, актьорите и животните изпълнявали номерата си, а зрителите се смеели и ръкопляскали. Излезел ли обаче клоунът, никой нито пляскал, нито се смеел. Даже и малката Анджелина от първия ред изобщо не се разсмивала.

Клоунът много страдал, че не може да развесели никого, а шефът на манежа му казал:

— Ти все пак си клоун и трябва да разсмиваш хората. Виж например момиченцето от първия ред. Ако успееш да го разсмееш, ще ти купя захарно петле.

Клоунът си направил червен нос с боички, качил се на манежа и започнал да разказва смешни истории. Анджелина обаче не се разсмяла. Накарал един от слоновете да го залее с вода, но пак не могъл да разсмее момиченцето. Тогава клоунът се ядосал и обявил пред публиката, че вече няма да е клоун, а ще стане чиновник.

— Ще видите вие! — заканил се той и тръгнал. Но в тоя момент се препънал в развързаната връзка на една от обувките си и Анджелина започнала да се смее гръмогласно.

— Няма смисъл да ми се смеете, вече не съм клоун! — извикал клоунът. — Този път настъпил крака си и пак се препънал в развързаната връзка.

— Леле майко! — викал той. — Заболя ме носът!



Всички вече се смеели и го сочели.

„Виж ти каква работа! — рекъл си клоунът. — Сега пък всички ми се смеят. Значи все пак съм смешен и може би ставам за клоун.“

От този ден нататък, клоунът излизал на манежа с развързана връзка, настъпвал я, препъвал се, падал и си удрял носа, макар че всъщност се преструвал. Зрителите се смеели, а най-силно се смеела Анджелина.

— Ти си един смешен клоун — похвалил го шефът и му купил захарни петлета.

Клоунът веднага изтичал до първия ред и подарил едно на Анджелина. Тя, от щастие, го целунала.

Ето затова клоуните винаги се препъват в цирка, когато искат да разсмеят публиката.

ПРИКАЗКА БЕЗ КРАЙ

Била чудна нощ, обсипана със звезди. Рошав бухал с големи очи и остри нокти разговарял с малък кос, кацнали върху клоните на стар дъб.

— Уважаеми Косе, разкажи ми една приказка — помолил бухалът като оглеждал ноктите си.

Разтрепераният кос започнал да разказва ето тази приказка:

— Била чудна нощ, обсипана със звезди. Рошав бухал с големи очи и остри нокти разговарял с малък кос, кацнали върху клоните на стар дъб.

— Уважаеми Косе, разкажи ми една приказка — помолил бухалът като оглеждал ноктите си.

Разтрепераният кос започнал да разказва ето тази приказка:

— Била чудна нощ, обсипана със звезди. Рошав бухал с големи очи и остри нокти разговарял с малък кос, кацнали върху клоните на стар дъб.

— Уважаеми Косе, разкажи ми една приказка — помолил бухалът като оглеждал ноктите си.

Разтрепераният кос започнал да разказва ето тази приказка:

— Била чудна нощ, обсипана със звезди...

ПРИКАЗКА ЗА ОБЛАЧЕТО

Едно облаче летяло високо над земята. Оттам колите изглеждали като кибритени кутийки и то се загледало в тях. Толкова високо се било издигнало облачето, че изведнъж се уплашило да не падне.

— Олеле, майко! — разпищяло се то. — Ей сега ще падна! Ужасно ме е страх!

Майка му и баща му, които летели наблизо, чули облачето, подхванали го от двете му страни и го понесли.

— На мама глупачето! — скарала му се майката.

— Облаците не могат да падат! — добавил бащата.

В тоя миг слънцето изгряло и облаците заприличали на кълба от сиво-бели перца.

— Твърда ли е земята, мамо? — запитало облачето.

— Погледни към оня връх — казал му татко Облак. — Сега летим към него и скоро ще го докоснем.

Щом го достигнали, Облачето започнало да се плъзга по повърхността му. Бил мек и сух, малко неравен. Ех, че хубаво!

— Здравей, Облаче! — поздравил върхът. — Чудя се дали ще се превърнеш скоро в мъгла?

— Моля те, преди това да ме полееш — примолило се едно дърво. — Изсъхнаха ми корените.

То изляло малко дъжд над дървото, после превърнало част от себе си в мъгла и продължило да ръси леко.

Когато спряло да вали, от дъжда се образувало поточе. Поточето заслизо надолу и било много щастливо. Минавало край скали, треви и мъхове, достигнало един бодлив плет. Поточето образувало канавка край плета и в тоя момент усетило лек гъдел. Във водите му плувала една бодлива рибка.

— Смятам да остана при плета — казала рибката. — Харесва ми да живея в канавката.

Поточето продължило, вляло се в едно малко езеро, излязло от другата му страна и когато след дълги лъкатушения срещнало морето,

се вляло в него.

Тогава се явило Слънцето.

— Здравей, Облаче! — поздравило то. — Знам, че си ти, макар че не изглеждаш на облаче. Искаш ли да те отделия от морето и пак да те направя облаче?

— Да, много искам, Слънчице!

Слънцето напекло силно и превърнало частица от морето в лека омара, която се издигнала бавно като пара към небето.

Тогава лекото облаче почувствало, че постепенно се превръща в нормално дъждовно облаче. Така стигнало до своите мама и татко.

— Мило Облаче, ние бяхме до теб през цялото време. Видяхме как се превърна в мъгла, после в малко поточе. Гледахме как образува канавка, а после се вля в езерото. Накрая стигна морето и ето те отново облаче, издигнато над земята.

— Хубаво ли ти беше да лъкатушиш като поточе? — попитала майка му.

— Беше невероятно. Даже една рибка-бодливка плуваше в мен.

— А страх ли те е все още да не паднеш? — попитал и татко Облак.

— Не! — отговорило Облачето.

В този момент задухал вятърът и подбрал всички облаци. Гонел ги и ги носел, докато се образувал един огромен облак.

— Искате ли да завалим? — предложил Облакът.

Всички се съгласили и завалял силен дъжд.



ПРИКАЗКА ЗА ПАТ ПАТ

Живяло едно време пате на име Пат Пат. Не се казвало Джон Пат или Алфред Пат, нито пък Томас Пат, а точно Пат Пат.

Патето Пат Пат било доста страхливичко. Често казвало „Леле-мале!“ и „Едва ли ще успея“ и все подобни фрази.

Веднъж патето Пат Пат излязло на разходка по брега на реката, където живеело и видяло огледало в стара рамка, подпряно на едно дърво. Всъщност огледалото било счупено и проблясвало само едно парче в ъгъла. Пат Пат застанал пред почти празната рамка, за да се огледа.

Точно тогава обаче един гълъб кацнал от другата страна на рамката и започнал да кълве зрънца. Патенцето Пат Пат мислело, че в рамката има цяло огледало, затова много се учудило, че видяло гълъб.



— Леле-мале! — извикало то. — Аз не съм пате, а гълъб. — И веднага нагазило в реката и заплувало бързо с крачета към майка си.

— Леле-мале! — повтаряло то. — Значи аз съм гълъб. Едва ли ще успея да доплувам до мама. — И глупавото пате започнало да се дави.

Майка му го измъкнала от водата и му казала:

— Колко си глупавичък, Пат Пат! Разбира се, че си пате, не гълъб. Иди пак до огледалото и хубаво се огледай.

Патето Пат Пат излязло неохотно на брега и отишло до огледалото.

От другата страна на рамката този път стояла една жаба.

— Жаба! — изохкало патето. — Леле-мале! Аз съм жаба. И щъркелът ще ме изяде. Едва ли ще успея да се скрия.

Мама Патица се ядосала, но нали е майка, решила да помогне на глупавичкото патенце. Тя помолила Лебеда да застане зад празната рамка на огледалото, а после пратила Пат Пат да се огледа.



Пат Пат отишло при рамката. Огледало се и не можело да повярва на очите си. Виждало лебед.

— Ех, колко глупаво пате съм. Мислех си какво ли не... А ето че съм красив и мъдър лебед.

Патето Пат Пат се върнало в реката и скоро започнало ужасно да досажда на другите патета, да ги поучава и да се държи надменно с всички. Станало нетърпимо пате.

Мама Патица решила пак да се намеси. Тя видяла, че зад рамката няма никой и казала на синчето си:

— Малък лебеде, иди и пак се огледай!

— Защо да не ида? — отвърнало патето. — Удоволствие е да виждам колко съм красив.

Патето излязло на брега и застанало пред дървената рамка. Зад нея обаче нямало никой, затова се виждала само зелена ливада.

Патето Пат Пат се раздвижило, но ливадата не помръднала.

— Не се вижда нищо — си помислило патето. — Значи аз съм едно нищо! — И започнало да плаче.

Сълзите се стичали по човката му и капели върху ципестите му крачета. Патето Пат Пат плакало толкова дълго, че около него се образувала локва. Но патето не спирало и локвата ставала все по-дълбока. Хлипачият Пат Пат навел глава и през сълзи видял във водата нещо, което се клатушкало и много приличало на пате — с рошава главичка и жълт клюн. Пат Пат застанал неподвижно и водата

станала гладка като огледало. И тогава патенцето видяло съвсем ясно отражението си. Огледало се, помислило, пак се огледало и накрая разбрало. Дървената рамка била празна, в нея нямало огледало. Затова виждало през нея. Ако огледалото било цяло, щяло да се отрази едно...

— Пате — извикал щастливият Пат Пат и пригладил с човка перцата си. — Аз съм Пате.

Па, па, па.

То веднага доплувало при майка си:

— Мамо — извикало то. — Аз съм си аз!

— Разбира се, че си ти — отвърнала мама Патица. — Щом разбра кой си, иди си поиграй с другите патенца.

— Па, па, Пат Пат! — поздравили го те, което на патешки означавало: Здравей, Пат Пат!

— Па, па, патенца! — отвърнал Пат Пат.

— Искаш ли да поиграем — предложили те.

— Па! — отговорило щастливото пате.



ГУБЕНЕ НА ВРЕМЕ

Имало едно време един автобус, който возел хората по тяхно желание.

Щом някой от пътниците или кондукторът натиснел звънеца, автобусът тутакси спирал. Ако звъннели два пъти, автобусът потеглял.

Номерът на автобуса бил 77 и всеки ден минавал покрай църквата „Сент Панкръс“ в Лондон. Тази църква била голяма и красива, а върху фасадата си имала часовник, по който хората се ориентирали за времето. Часовникът пък имал звънец и този звънец звънял на всеки петнадесет минути.

Един ден автобусът спрял при църквата и няколко души се качили в него.

— Зън, зън! — звъннал звънецът и автобусът тръгнал. После се чуло едно „зън!“ и автобусът спрял.

— Защо спря? — попитал кондукторът, който бил слязъл и се оглеждал.

— Защото чух „зън“! — отвърнал автобусът.

— Звънецът не е звънял! — настоявал кондукторът.

— Иззвъня!

— Не, не е звънял. Нито аз, нито някой пътник е звънял.

— Сигурно ти си звъннал!

— Не, не съм! — защитава се кондукторът.

— Ти си!

— Не съм!

Пътуващите в автобуса се ядосали.

— Тръгвай, закъсняваме! — развикали се те.

— Ако не стигна навреме на работа — обади се един господин с шапка, — началникът ми ще се ядоса. Жална ми майка!

„Какво ли значи да закъснееш? — учудил се автобусът. — Ами това «ако не стигна навреме». Кое е по-важното — «ако не стигна» или «навреме»?“

Това бил един много възпитан автобус. Имал документ за завършено автобусно училище и там бе научил да спира на светофари и пешеходни пътеки, да спазва ограниченията на скоростите, да не блъска коли и хора, да уважава другите автобуси и дори да прави път на гълъбите. Знаел, че децата в Англия поглеждат първо надясно, после наляво, после пак надясно и пак наляво и чак тогава пресичат улиците.

Автобусът знаел всичко това, но не знаел какво означава „закъсняваме“. Обърквал се все повече — какво е „рано“ и какво е „късно“? И какво е това „дванайсет часа“? Ами тези гълъби „ранни“ ли са, или са „късни“?

„Една миля“ много време ли означава, или голямо разстояние? — продължавал да се чуди той. И какво, по дяволите, значи „тридесет мили в час“? Значи ли това „тридесет мили“ и „един час“, или „един час“ и „тридесет мили“? Или и двете заедно? Ех, че се обърках! — мислел си автобусът.

Тъкмо тогава минал един полицаи и попитал какво става.

— Автобусът ми казва, че съм звъннал да спре — казал кондукторът. — А аз не съм!

— Ти звънна! — повторил автобусът.

— Не съм!

— Звънна!

— Не съм!

— Ти звънна!

Спорът продължил цели петнайсет минути и изведнъж отново се чуло едно „зън“!

— Видя ли сега? — викнал автобусът. — Пак позвъня!

— Не съм!

— Чакайте, чакайте! — рекъл полицаят. — Това не беше звънецът на автобуса, а на църквата отсреща.

— Тъй ли? — учудил се автобусът. — Тогава моля за извинение! Виновен съм и дано ми простите.

— Разбира се! — успокоил го кондукторът. — Всички грешим.

— Тогава тръгвайте! — разпоредил се полицаят. — Няма време за губене. Хайде, побързайте!

— Ще побързаме! — обещал кондукторът и натиснал звънеца: „Зън, зън!“ — И автобусът тръгнал.

Вечерта автобусът се прибрал в гаража. Там го заредили с бензин, масло и вода, напомпали му гумите, а той непрекъснато мислел за случилото се.

В тъмнината на гаража забелязал звездата Майска, която гледала през прозореца към него.

— Милият автобус! — казала Майска на приятелката си звезда.
— Той си загуби малко от времето. А времето е толкова голямо!

— Да! — отвърнала приятелката ѝ. — Времето е много голямо. То е безкрайно!

— Безкрайно много голямо! — повторила Майска.

ДЖЕЙМС



Живяло някога тигърче, което се казвало Джеймс.

Веднъж то се погледнало в огледалото.

„Странна работа — помислило си то. — Май нещо не ми е наред.“

Излязло на разходка и първо срещнало един бивол.

— Май нещо не ми е наред — казало тигърчето.

Биволът го огледал внимателно.

— Нищо ти няма — казал той.

Тигърчето Джеймс продължило по пътя си и срещнало една мравка.

— Май нещо не ми е наред — казало то.

Мравката го огледала внимателно.

— Изглеждаш много добре — отвърнала тя.

Настроението на тигърчето Джеймс видимо се подобрило. Но все още нещо го тревожело. Продължило напред и срещнало един слон.

— Май нещо... — започнало тигърчето.

— Какво нещо? — попитал слонът.

— ... не ми е наред — отговорило тигърчето.

Слонът го огледал внимателно.

— Няма ти нищо — отвърнал слонът.

Тигърчето Джеймс се разтревожило.

— Съвсем нищо ли? Това е странна похвала за тигър. Няма ти нищо. Тигрите са направо красиви. Ние сме жълти с отвесни черни шарки, зелени очи и руси мустаци.

— Така е — отвърнал смутен слонът и за да замаже положението казал: — На теб май наистина нещо ти има.

Тигърчето Джеймс се почувствало много зле.

— Не се безпокой — казал слонът. — Сега ще открия какво е това нещо.

Слонът внимателно коленичил с предните си крака, после подвил и задните и полегнал настрани. Огледал Джеймс много внимателно.

— Джеймс — казал му той, — като те гледам настрани изглеждаш просто великолепно тигърче.

Джеймс замъркал от удоволствие като коте. Слонът се изправил и пак го огледал:

— Но все пак има нещо, което не разбирам.

Джеймс отново помръкнал. Толкова му докривяло, че легнал настрани да тъгува.

— Аха — извикал слонът. — Разбрах какво ти има. Няма ти нищо, но...

— Какво ми е? — проплакало тигърчето.

Слонът пак легнал настрани и огледал Джеймс.

— Има нещо... — казал той.

— Какво?

Точно тогава дошла една много умна зебра.

— Ей, Джеймс! — казала тя. — Та твоите ивици са хоризонтални. А трябва да бъдат вертикални.

Тигърчето Джеймс си отишло у дома. Огледало внимателно ивиците си в огледалото.

— Наистина нещо не ми е наред. Ивиците ми са разположени неправилно.

В този момент влязла майка му.

— Не ставай смешен, Джеймс! — му казала тя. — Та твоите ивици са хоризонтални, защото и моите се такива. Нали си ми син.

— Наистина приличам на теб — зарадвало се то и я близнало по лицето.

— Простете! — чуло се тънкото гласче на мравката, която била наблизо. — Какво означава „хоризонтални ивици“?

— Тези, които са настрани — посочило тигърчето своите.

— А кои са „вертикални“?

— Тези, които са от горе надолу — пак обяснило тигърчето, — като на онзи обикновен тигър.

— Разбрах — казала мравката. — Мисля, че хоризонталните ивици са просто чудесни.

— Права си — отвърнало тигърчето. То се огледало радостно в огледалото. После погледнало обикновения тигър, после пак се огледало. — Напълно съм съгласен с мравката.

Тигърчето Джеймс се близнало по лицето, отразено в огледалото и излязло доволно на разходка.

— Всичко ми е наред — си пеело то.

Майка му гледала как се отдалечава и въздъхнала:

— Ех, Джеймс, Джеймс!



ГЛАРУСЪТ ОЛИВЪР



Имаше едно време един гларус на име Оливър. Той живееше на малко островче сред морето със своя приятел костенур Саймън.

По цял ден Оливър летеше над морето и ловеше риба. Саймън се изтягаше под едно дебело дърво, хрупаше зелеви листа и пееше песни. Имаше доста приятен глас.

Един ден над островчето мина щъркелът Чарли. Той видя Саймън да седи сам-самичък и тъй като беше много гладен, си помисли: „Виж ти, виж ти, от този костенур ще излезе прекрасна вечеря“.

Спусна се щъркелът надолу, сграбчи Саймън с човката си и отлетя. Щом стигна къщи той отвори вратата на една клетка и рече на Саймън:

— Влизай вътре. Тук има достатъчно зелеви листа. Яж, за да се угоиш. — Сетне тръшна вратата на клетката и я заключи.

Когато се върна от риболов, Оливър търси навсякъде приятеля си, но не откри и следа от него. Падна нощ, а той продължаваше да търси. Когато минаваше над една гъста гора, чу прекрасна песен. Нима това беше Саймън?

Оливър литна надолу след мелодията и видя приятеля си, който редеше тъжна песен в мрака. Край него в голямото гнездо щъркелът спеше дълбоко.

— Ш-ш-т. Не издавай нито звук — изшътка Оливър и започна да кълве дървените пръчки на клетката със силния си клюн, докато Саймън не излезе на свобода.

Двамата обаче бяха далеч от къщи. А Саймън не можеше да лети. Както знаете, костенурките не летят. Затова направиха сал и отплаваха

към дома.

Когато се прибраха, Оливър завърза опашката на Саймън за дървото и рече:

— Сега си на сигурно място.

Ако се случи да минете край тяхното островче вечер, когато луната блести високо в небето, и чуете над водата да се носи песен, ще се сетите, че Саймън пее на Оливър. Двамата са много щастливи.



ХВЪРЧИЛОТО

Имало едно време едно съвсем ново хвърчило. Държало едно момченце на дълга връв. Хвърчилото било синьо.

Духнал вятър и го издигнал високо в небето.

— Вижте ме! Вижте ме! — викало хвърчилото на птичките. — Мога да летя по-високо от вас, по-високо и от облаците, а ако не бях така глупаво вързано, щях да се издигна и над слънцето.

— Е-е, чак дотам не можеш — казал вятърът. — И изобщо, без връвта ти съвсем няма да можеш да летиш.

— Що за глупости! — разгневило се хвърчилото. — Ти да не искаш да кажеш, че като държи връвта, детето ми помага? Нека да я пусне и ще ви покажа на какво съм способно!

Не след дълго момченцето дръпнало връвта и свалило хвърчилото на земята. Оставило го и отишло да похапне.

„Ех, защо не бях сега свободно!“ — казало си хвърчилото.

В това време минала една мишка.

— Ей, ти — викнало хвърчилото. — Ела да ми помогнеш. Аз мога да летя по-високо от всички на света, но тая връв ми пречи. Ако я прегризеш ще литна високо, чак до слънцето и ще стана властелин на света.

Мишката прегризала връвта.

— Ветре, духай! — извикало хвърчилото. — Сега е мигът да полетя!

Вятърът духнал, но хвърчилото не помръднало. Взело да се ядосва.

— Вината не е в мен — казало хвърчилото. — Само да можех да се издигна над земята и ще полетя нависоко.

В този момент се върнало детето. То не забелязало, че връвта е скъсана, взело хвърчилото и го подхвърлило. Вятърът духал, но хвърчилото едва-едва се задържало във въздуха и тупнало на земята.

— Видя ли сега, че без връвта не можеш? — извикал вятърът. — Тя ти помага да летиш.

— Така е, но не разбирам защо? — рекло хвърчилото. — Връвта не може да лети.

— Вярно е, че тя не може без теб, както и ти без нея. Но не можете да летите без мен, а най-вече без момченцето, което държи връвта.

Детето завързало скъсаната връв, вятърът духнал и хвърчилото отново полетяло високо, високо и сякаш достигнало слънцето.

— Гледайте всички! — викало щастливо то. — Гледайте ни какво можем!



Издание:

Доналд Бисет. Небивалици

Английска. Първо издание

ИК „Пан“, София, 2009

Редактор: Костадин Костадинов

ISBN: 978–954–657–154–0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.